

Arrest

nr. 208 524 van 31 augustus 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE WOLF, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, heeft op 26 augustus 2015 een verzoek tot internationale bescherming ingediend, samen met zijn vader en zijn broer.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 maart 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Verzoeker werd door het CGVS op 26 juli 2016, op 2 mei 2017 en op 8 augustus 2017 gehoord in het Arabisch.

1.3. Op 2 maart 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een soennitische Arabier bent, en op 21 augustus 1987 in Bagdad, Centraal-Irak, bent geboren. Uw asielaanvraag steunt op het asielrelaas van uw vader, B. S. M. T. (OV X - CG 15/21928), die in het kader van zijn asielaanvraag het volgend asielrelaas liet optekenen:

"U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een soennitische Arabier bent, en op 1 juli 1957 in Adhamiyah (Bagdad, Centraal-Irak) bent geboren. In 1964 verhuisde u met uw familie naar Al Alwiya. U bent een telg uit de T.-familie, een bekende soennitische familie van handelaars. Uw broer A. T. onderhield goede contacten met Uday Hoessein, de zoon van Saddam Hoessein en één van de meest invloedrijke personages binnen het Iraakse staatsbestel. Doorheen de jaren groeide A. uit tot één van de voornaamste vertrouwelingen van U. en werd hij benoemd tot vicevoorzitter van het notoire Iraakse Olympisch Comité.

In 1987 behaalde u uw bachelor 'Business Administration' aan de universiteit van Bagdad en diende u de verplichte militaire dienst te vervullen. U wou vermijden dat u aan het front van de Iran-Irakoorlog werd ingezet en u vroeg uw broer A. een regeling te treffen. Via zijn relatie met Uday Hoessein regelde hij voor u een aanstelling bij Al Mansoura, één van de bedrijven van laatstgenoemde. Het bedrijf was gespecialiseerd in het uitvaardigen van concessies voor buitenlandse bedrijven in Irak. Uday Hoessein regelde in eigen persoon uw aanstelling en in ruil schonk u hem één van de huizen van uw familie. Binnen Al Mansoura werkte u enkel als commercieel manager. Desondanks werd u ook geregistreerd als 'jundi mukhalaf' ('dienstplichtige soldaat') bij de Mukhabaraat ('veiligheidsdienst'). Uw broer M. verkreeg om dezelfde reden én op exact dezelfde manier een aanstelling bij een ander bedrijf van U.

In 1989 huwde u met B. A.A. N., met wie u ondertussen drie zonen heeft, K. B. S. T. (OV x - CG 15/21927: afstand van asielaanvraag, vertrek met IOM dd. 03/07/2017), S. B. T. (verblijft in Zwitserland), en A. B. T. (OV x - CG 15/21922). Hetzelfde jaar verhuisde u naar een eigen woning in de Haifa-straat, Bagdad.

Al Mansoura bleek weinig rendabel en omstreeks 1993 of 1994 schakelde het bedrijf over op import en export. Rond dezelfde periode stapte u over naar Al Mudiya, een bedrijf dat aan het Ministerie van Handel was verbonden maar feitelijk onder controle stond van Uday Hoessein. U werkte er als commercieel manager en bleef geregistreerd bij de Iraakse Mukhabaraat. Al Mudiya was verantwoordelijk voor de aankoop van de gerantsoeneerde producten in het Oil For Food-program van de Verenigde Naties. Uday Hoessein misbruikte de geijkte procedures om commissies te eisen. Verder legde Al Mudiya zich toe op de oliesmokkel via Iran en het omzeilen van de opgelegde VN-sancties.

Omstreeks 1994 of 1995 maakte H. A. A. zijn opwachting in Al Mudiya. Hij eigende zich allerlei privileges toe en organiseerde grootschalige smokkel, o.a. van palmbomen. Gezien de vrijheid die hij zich permitteerde, vermoedden jullie dat hij werd geruggensteund vanuit de hoogste echelons binnen het Iraakse staatsbestel. Rond 1998 mengde H. A. A. zich in de sigarettensmokkel, een branche waarin Uday Hoessein op dat moment het absolute monopolie had. H. weigerde commissie aan Uday Hoessein te betalen en kocht via juwelen de stilzwijgende goedkeuring af van K. I. M., een neef van Saddam Hoessein en de assistent van het hoofd van de Mukhabaraat. Die laatste had H. A. A. ervan overtuigd dat dit zou volstaan om de smokkel te laten gedijen.

In juli 1999 kreeg u het bezoek van twee personen, K. en M.. Ze opereerden vermoedelijk in naam van Uday Hoessein en wilden optreden tegen de sigarettensmokkel van H. A. A.. De personen zeiden dat jullie binnen een termijn van drie dagen één miljoen dollar cash moesten betalen en de rest van de uitstaande som moesten uitbetalen. Ze bedreigden u door te zeggen dat u 'kwetsbaar' was. De andere betrokkenen in het smokkelverhaal wisten zich namelijk beter beschermd: K. I. was de neef van Saddam, terwijl H. A. A. een Amerikaanse verblijfsvergunning had. Enige tijd na het dreigement van K. en M. verliet H. het land en reisde hij naar de Verenigde Staten.

Drie dagen later kwamen dezelfde personen een tweede keer langs. Ze wilden weten welke rol u had in de sigarettensmokkel en vroegen u naar het geld. U ontkende uw rol en zei dat u hen niet kon helpen. In de periode die volgde kwam K. u iedere dag opzoeken.

Op een gegeven moment werd u opgebeld door H. A. A.. Hij vroeg een update van de situatie en u vertelde hem wat er was gebeurd. U gaf hem de raad om niet naar Irak terug te keren. Uw telefoon

werd afgeluisterd en drie dagen later werd u voor uw kantoor gearresteerd. Men nam u mee naar het gebouw van de Mukhabaraat te Karrada en men sloot er u op in de 'Rode Kamer'. Enkele uren later werd u geblinddoekt naar de ondervragers gebracht. Op hun verzoek gaf u de namen van de handelaars aan wie u sigaretten leverde. Vervolgens eisten de ondervragers dat u de klanten zou aanwijzen op de grote markt van Al Shorja. Men bracht u naar het marktgedeelte waar dollars en sigaretten werden verhandeld en wees er de handelaars aan. Vijf à zes handelaars werden onmiddellijk gearresteerd waardoor er paniek ontstond op de markt en diverse winkeliers op de vlucht sloegen. Nadien werd u dagelijks ondervraagd. U werd tegelijk voorgeleid voor een onderzoeksrechter die u er van op de hoogte bracht dat u en K. I. verantwoordelijk werden geacht voor de sigarettensmokkel en de arrestaties op de markt van Al Shorja. Die geruchten werden verspreid via een artikel in 'Baath Riyadi', de sportkrant van Uday Hoessein. De onderzoeksrechter nam u in vertrouwen, zei dat hij u geloofde, en vertelde dat de zaak in werkelijkheid niets met sigarettensmokkel te maken had. Volgens hem was het een dekmantel om K. I. M. van spionage te beschuldigen. Nadien werd u iedere avond bij dezelfde onderzoeksrechter voorgeleid. Hij zei dat hij u en uw familie kende via zijn oom, en gaf u tips over hoe zich te gedragen tijdens de ondervragingen. De onderzoeksrechter voegde er aan toe dat er over u werd geroddeld maar dat hij uw ouders op de hoogte zou stellen van de situatie.

Vervolgens werd er een speciale onderzoekscommissie opgesteld in uw zaak. In de commissie zetelden senior officials van het Iraakse staatsbestel zoals Izzat Ibrahim Ad Douri (vicevoorzitter van de Iraakse Revolutionaire Raad), Tariq Aziz (voormalig vicepremier en Minister van Buitenlandse Zaken), Latif Nasif Jassem (voormalig Minister van Informatie en Cultuur), en Shabib Lazim Al-Maliki (voormalig Minister van Justitie). De onderzoeksrechter zei dat men u zou voorleiden en u vreesde dat men u zou executeren. De volgende dag werd u naar de gevangenis van Al Mansour overgebracht waar u samen met K. I. en andere gedetineerden in een cel werd vastgehouden. U werd er elke nacht ondervraagd over de spionagepraktijken van K. I.. U hield vol dat u niets met de zaak te maken had.

Op een gegeven moment oordeelde Tariq Aziz, op dat moment vicepremier en verantwoordelijke voor uw dossier, dat u niets met de zaak te maken had. Hij gaf het bevel u vrij te laten maar dat bevel werd genegeerd. In plaats daarvan werd u iedere avond naar de wachtruimte van de commissie overgebracht waar u zonder enig nut diende te wachten. Toen Tariq Aziz u op een avond opmerkte vroeg hij wie u daar had gebracht. Een bewaker, een zekere S. B., zei dat hij die beslissing had genomen, waarop Tariq Aziz hem een reprimande gaf. Uit revanche ondervroeg S. B. u een week lang iedere dag in de hoop u valse verklaringen over corruptie te ontlokken. Na drie maanden gaf S. B. u een harde klap op het hoofd. Vervolgens werd u door iemand van de Militaire Industrie ondervraagd over de valse aantijgingen die S. B. tegen u had geuit. U hield uw onschuld staande en na de ondervraging werd u naar de gevangenis van Abu Ghraib overgebracht.

Uiteindelijk werd u in het najaar van 2000 vrijgelaten, u had op dat moment een gevangenisstraf van één jaar en drie maanden uitgezeten. Onmiddellijk na uw vrijlating moest u zich melden bij het rekruteringscentrum van Adhamiyah. U kreeg te horen dat u werd vrijgesteld van de militaire dienst en dat u zich bij het Ministerie van Financiën moest melden. U meldde zich niet uit vrees dat het om een valstrik ging. In plaats daarvan ging u werken op de manege van uw vader.

In 2002 verhuisde u met uw gezin naar de Al Jamiya-wijk.

In 2003 wou u zich wreken op S. B., de bewaker die u had geslagen. U zocht hem op en confronteerde hem met wat hij had gedaan. S. B. vertelde dat hij had gehandeld in naam van A.A., een lijfwacht van Saddam.

Vier maanden na de val van Saddam Hoessein vroeg u het statuut van politiek gevangene aan.

Uw broer A. werd na de val van het Baath-regime door de Amerikanen vastgehouden in de gevangenis van Abu Ghraib. Hij kwam voor op de folterfoto's die later in de media werden gelekt.

Na de val van het Baath-regime tolkte u sporadisch voor de Amerikanen wanneer die patrouilleerden in de buurt. Op een gegeven moment vertelde u hen dat u de broer was van A. T.. U kreeg te horen dat de Amerikanen u niet meer zouden benaderen zolang u uw naam niet veranderde of afstand nam van uw broer.

Begin januari 2005 bracht uw buurman A. M.M. u ervan op de hoogte dat een aantal onbekende personen uw woning in de gaten hielden. Hij droeg u op om voorzichtig te zijn.

Ergens tussen 20 en 25 januari 2005 werden u en uw zoon K. vanuit een auto beschoten door een aantal onbekende personen. Zowel u als K. raakten gewond aan het been. U werd door uw vriend R. naar het ziekenhuis gebracht. U liet K. niet onder zijn echte naam registreren om zijn soennitische achtergrond te verbergen. Om dezelfde reden weigerden jullie in het hospitaal te blijven. Nog dezelfde dag doken jullie onder bij de familie van uw echtgenote in Mansour. U vermoedt dat de aanslag het gevolg was van uw link met Uday Hoessein, uw professioneel verleden en uw broer A.. Enige tijd later verlieten jullie de woonst in Al Jamiya. Na jullie vertrek vernamen jullie via de huisbaas en de conciërge dat er onbekenden naar u en uw gezin kwamen vragen.

In dezelfde periode bracht de schooldirecteur van uw zonen S. en K. u er van op de hoogte dat onbekenden navraag naar hen deden. Met zijn hulp vond u een nieuwe school in Al Ghazaliyah waar ze het schooljaar konden afmaken.

Op 25 augustus 2005 verlieten u en uw gezinsleden Irak en vestigden jullie zich in Bloudan, Syrië.

Op 25 december 2005 werd uw broer A. vrijgelaten door de Amerikanen. Hij verliet het land, reisde naar Syrië, en verbleef vervolgens in de Emiraten en Egypte. Zijn vrouw en kinderen werden in tussentijd door de Amerikanen gedood.

Tot 2006 deden de militieleden in Al Jamiya navraag naar jullie. Bovendien surveilleerden ze uw woning en controleerden ze de woning op jullie aanwezigheid. Ze hielden er mee op toen duidelijk werd dat u het land had verlaten.

Na verloop van tijd werden jullie in Syrië onder druk gezet door de Syrische veiligheidsdiensten. Die eisten herhaaldelijk dat jullie zouden betogen tegen de Amerikaanse aanwezigheid in Irak. Bovendien lieten ze Irakezen repatriëren. Op een gegeven moment werden jullie gecontacteerd door 'afdeling 259' van de Syrische veiligheidsdiensten. Ze wilden dat u hen bijkomende informatie gaf over uw broer A.. U moest zich verschillende keren aanmelden en werd steeds een dag vastgehouden. Jullie besloten daarom Syrië te verlaten.

In augustus 2009 reisde u met uw gezin naar Kuala Lumpur, Maleisië. U en uw zoon S. schreven zich in aan de universiteit en verkregen op die manier een verblijfsvergunning van één jaar. Daarnaast werkten u en uw zonen in een Iraaks restaurant. Aangezien de levenskosten te hoog opliepen besloten jullie Maleisië te verlaten.

In oktober 2010 verhuisde u met uw gezin naar Egypte. U en uw gezinsleden kregen er een verblijfsstatus op basis van de middelbare studies van uw zoon A.. Uw zonen S. en K. studeerde ondertussen aan de universiteit. Na de val van president Morsi werd de situatie chaotisch en kregen jullie de indruk dat de politiek zich kantte tegen de aanwezigheid van Syriërs en Irakezen. U vreesde voor de veiligheid van uw kinderen en jullie besloten Egypte te verlaten.

Eind 2013 verhuisde u met uw gezin naar Amman, Jordanië. Via een borgpersoon kregen jullie een verblijfsvergunning voor aanvankelijk één jaar. Nadien verkreeg u verblijfsvergunningen van zes maanden. Jullie borgpersoon bleek psychische problemen te hebben en jullie kregen op een gegeven moment ruzie. Als gevolg daarvan kwam de verlenging van jullie verblijfsvergunning op de helling te staan. Het deed u beslissen om Jordanië te verlaten.

In februari 2015 keerde u terug naar Irak om nieuwe identiteitskaarten aan te vragen voor u en uw gezinsleden. U had deze nodig om via de Iraakse ambassade in Jordanië nieuwe paspoorten aan te vragen. U verbleef er bij uw tante x in de Al Wahda-wijk, Bagdad, terwijl de rest van uw gezin in Jordanië bleef. Om zonder problemen van en naar Irak te kunnen reizen betaalde u 500 dollar aan een tussenpersoon, een zekere N.. In ruil zou hij ervoor zorgen dat uw naam bij in- en uitreis niet geseind werd bij Feilaq Badr, de sjiiitische militie die de luchthaven van Bagdad onder controle had. U nam een tussenpersoon onder de arm, een zekere A. A. M., regelde hem een volmacht, en vertrouwde hem de aanvraagprocedure van de identiteitsdocumenten toe. Op een gegeven moment werd u door uw echtgenote opgebeld. Ze zei dat u Irak zo snel mogelijk moest verlaten omdat ze via R., jullie vroegere buurvrouw in Al Jamiya, had vernomen dat er onbekende personen jullie vroegere woning in de gaten hielden en navraag naar jullie deden. Na een verblijf van elf dagen in Irak keerde u via de luchthaven van Bagdad terug naar Jordanië. Enkele weken later ontving u vanuit Irak de nieuwe identiteitsdocumenten waarmee u bij de Iraakse ambassade in Jordanië nieuwe paspoorten aanvroeg.

Op 2 augustus 2015, net vóór afloop van jullie verblijfsvergunningen, reisde u met uw drie zonen K., S., en A. naar Turkije. Uw echtgenote bleef in Amman omdat u haar reis niet kon betalen en omdat u vreesde voor haar veiligheid tijdens de reis. Op 8 augustus 2015 verlieten jullie Turkije en reisden jullie over land naar Europa. S. koos ervoor naar Zwitserland te reizen, waar hij werd herenigd met zijn verloofde. U en uw twee andere zonen reisden naar België en vroegen op 26 augustus 2015 asiel aan.

Omstreeks november 2015 verliet uw echtgenote Jordanië en vestigde ze zich bij haar ouders in Bagdad. In het voorjaar van 2016 reisde ze met haar ouders naar Jordanië, waar haar vader een medische behandeling kreeg.

Op 25 juli 2016 werden u en uw zonen een eerste keer gehoord door het CGVS.

In september 2016 kreeg u de diagnose dat u aan maagkanker leed. Verder kampte u met diverse andere medische klachten, van zowel fysieke als psychische aard.

Omstreeks oktober 2016 keerde uw echtgenote met haar familie terug naar Bagdad. Ze nam er haar intrek in de ouderlijke woonst te Mansour. Het feit dat u en uw echtgenote gescheiden leefden, zorgde voor huwelijksproblemen en haar ouders wilden dat ze van u scheidde.

Op 2 mei 2017 werden u en uw zonen voor een tweede keer gehoord door het CGVS.

Na het gehoor werden uw relationele problemen nog erger en leek uw huwelijk op een scheiding uit te draaien. Uw zoon K. kende ondertussen problemen in de woning waar hij samen met enkele andere asielzoekers verbleef. Enkele huisgenoten gebruikten drugs en kwamen daardoor in aanraking met de politie. Bovendien kreeg hij in België niet de vereiste medische zorg voor zijn been en kon hij zijn studies niet afronden. Hij besloot, zonder jullie medeweten, België te verlaten en naar Egypte te reizen, waar hij zijn Master-studies kon afwerken en zijn vriendin terugvond. Via zijn moeder en een oom aan moederskant ondernam hij stappen om zijn paspoort terug te krijgen van het bedrijf waar jullie de paspoorten hadden gedeponneerd. U weet niet of hij een borg heeft betaald of niet, maar hij slaagde er in het paspoort te recupereren. Omdat hij vanuit België geen Egyptisch visum kon aanvragen besloot hij via Irak naar Egypte te reizen. K. contacteerde IOM om een vrijwillige terugkeer naar Bagdad te vragen en lichtte jullie pas op 31 mei 2017 in van zijn nakende vertrek.

Een dag later, op 1 juni 2017, keerde K. effectief terug naar Irak. Op 2 juni 2017 kwam hij aan in Bagdad, zocht hij zijn moeder op, en regelde ondertussen zijn Egyptisch studentervisum. U vernam dat K. bij checkpoints werd lastiggevallen en geïntimideerd omwille van zijn soennitische naam. Er werd voor zover u weet geen verder gevolg gegeven aan de intimidaties. Tien dagen later, op 11 juni 2017, reisde hij naar Egypte en trok er in bij een vriend te 'Riha'. K. trof er de voorbereidingen om via zijn studentervisum een Egyptisch verblijfsvergunning voor zijn moeder te regelen.

Midden juli 2017 reisde uw echtgenote naar een vriendin in Amman in afwachting van de afgifte van haar Egyptische verblijfsvergunning. U hoopt dat jullie relationele problemen opgelost zullen raken wanneer K. de zorg voor haar overneemt.

Ondertussen werkt K. in Egypte aan zijn afstudeerproject en maakt hij plannen om in Dubai werk te vinden.

Ter staving van uw asielaanvraag leggen u en uw zonen volgende documenten voor: identiteitskaart dd. 16/02/2015, identiteitskaart - K. dd. 16/02/2015, identiteitskaart - A. dd. 16/02/2015, nationaliteitsbewijs dd. 11/03/2015, nationaliteitsbewijs - K. dd. 11/03/2015, nationaliteitsbewijs - A. dd. 11/03/2015, kopie paspoort - K. (onvolledig) dd. 19/02/2015, kopie paspoort echtgenote dd. 19/02/2015, militair boekje dd. 14/01/1990, drie badges in verband met lidmaatschap van de 'Vrienden van Saddam' dd. 29/07/1998 - 27/06/1999 (tweemaal), woonstkaart dd. 08/04/1995, rantsoenkaart dd. 17/01/2005, huwelijksakte (+ vertaling) dd. 01/02/1993, foto's van A. T. (incl. gevangenisfoto's), kopie attest 'The Equestrian Club Iraq' - Bagdad dd. 25/05/2010, medisch attest huisarts in verband met littekens - K. dd. 03/02/2016, medisch attest - CGG dd. 09/03/2017, medisch attest - fysieke en psychische klachten dd. 16/03/2017, medisch attest huisarts in verband met litteken dd. 30/03/2016, medisch attest dd. 07/12/2016, medisch attest in verband met littekens - K. dd. 03/02/2016, aanbevelingsbrief van Belgische vrienden, attest Nederlandse les dd. 02/02/2016, attest van inburgering dd. 12/01/2017, Syrische verblijfskaart 03/08/2007, Syrische verblijfskaart - K. dd. 22/08/2007, Syrische verblijfskaart - A. dd. 23/07/2008, kopie attest UNHCR - tewerkstelling echtgenote dd. 22/10/2009, diploma universiteit van Bagdad dd.

22/06/2008, twee diploma's middelbaar onderwijs - K. dd. 16/08/2005 en 29/09/2014, kopie verklaring van de Modern University for Technology & Information - K. dd. 14/11/2013, twee verzoeken aan universiteit - K. dd. 11/09/2005 en (onbekend), deelcertificaat Nederlandse les - K. dd. 02/02/2016, twee attesten van omzetting van diploma - K. dd. 2005 en 27/12/2010, twee examenkaarten - K. dd. (onbekend) en 2009, diploma lager onderwijs - A. dd. 16/08/2005, kopie schoolrapport Syrië - A. dd. 2008-2009, diploma The Iraqi School - Kuala Lumpur - A. dd. 13/09/2010, schoolrapport - Cairo - A. dd. 2011, examenkaart Egypte - A. dd. 2011, twee examenkaarten Jordanië - A., puntenbrief Jordanië - A. dd. 04/10/2015, diploma Egypte - A. dd. 14/11/2012."

B. Motivering

U baseert zich op dezelfde asielmotieven als uw vader, B. S. M. T. (OV 8.112.515 - CG 15/21928) en voegt geen eigen asielmotieven toe. Uit analyse van de asielaanvraag van uw vader bleek dat jullie geen aanspraak maken op toekenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS nam deze beslissing op basis van volgende motivering:

"Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u en uw zoon A. B. T. (OV 8.112.507 - CG 15/21922) niet in aanmerking komen voor toekenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit om onderstaande redenen.

Jullie dienen actueel geen vrees voor vervolging te koesteren als gevolg van de corruptiezaak waarin u onder het Baath-regime terecht kwam.

Doorheen uw asielprocedure legt u zeer volledige verklaringen af betreffende de corruptiezaak waarin u als werknemer van Al Mudiyaaf terecht kwam (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 5-15). Het CGVS acht uw relaas en uw detentie dan ook geloofwaardig. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u in de loop van het jaar 2000 werd vrijgelaten en dat er daarna geen indicaties waren waaruit bleek dat u momenteel een vrees voor vervolging dient te koesteren ten opzichte van de personen die u toen, bijna 20 jaar terug, in de problemen hebben gebracht. Na uw vrijlating trachtte men u weliswaar over te plaatsen naar een andere dienst van het Ministerie van Financiën, wat volgens u een poging was om u te surveilleren en eventueel met u af te rekenen indien nodig. U weigerde deze overplaatsing en ging in plaats daarvan werken op de manege van uw vader in Abu Ghraib. Uw detentie en het weigeren van uw overplaatsing hadden geen verdere repercussies. U geeft te kennen dat u in die periode uw leven zonder problemen verderzette (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 11, 13-14).

Bovendien werden het Baath-regime en de overheidsofficials die verantwoordelijk waren voor uw arrestatie in 2003 afgezet na de inval van de Amerikanen. Ze verloren bijgevolg hun slagkracht en u had hen niet langer te vrezen. Dit blijkt onder andere uit het feit dat u vanaf 2003 op eigen initiatief op zoek ging naar S. B., de bewaker die u tijdens uw detentie had geslagen. Het was uw bedoeling wraak op hem te nemen, maar wanneer u hem in 2004 terugvond had u enkel een gesprek met hem (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 12-13). Dat u na de val van het Baath-regime contact zocht met de personen die verantwoordelijk waren voor uw detentie en uw slechte behandeling in de cel, is een duidelijke indicatie dat u op dat moment niet langer voor represailles diende te vrezen.

Verder had uw vertrek uit Irak in augustus 2005 niets te maken met uw detentie in 1999-2000 (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 15-17). Na uw detentie verbleef u met andere woorden nog vijf jaar in Irak om vervolgens om totaal andere redenen het land te verlaten. Dit bevestigt dat u reeds in die periode niet voor vervolging diende te vrezen als gevolg van de feiten uit 1999-2000.

U haalt geen andere elementen aan waaruit blijkt dat u momenteel wel degelijk een vrees voor vervolging dient te koesteren als gevolg van de gebeurtenissen in 1999-2000. U legt evenmin enig begin van bewijs voor waaruit het tegendeel moet blijken. U beweert weliswaar dat u als gevolg van uw detentie nog steeds schrik heeft om naar Irak terug te keren en dat u met angsten te kampen heeft, maar wat daar ook van zij: uit het voorgaande bleek dat er geen redenen zijn om te veronderstellen dat u bij terugkeer naar Irak moet vrezen voor een herhaling van de eerder ondergane behandeling.

Verder maken jullie niet aannemelijk dat jullie als lid van de familie T. en als dichte verwanten van A. T. bij voorbaat een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren.

Jullie afkomst uit de T.-familie volstaat op zich niet om een gegronde vrees voor vervolging te rechtvaardigen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uit een vooraanstaande en welgestelde familie komt. U beschrijft hen als een familie van handelaars die zeer actief is binnen de financiële wereld. Nog volgens u wordt uw familie geassocieerd met het Baath-regime (zie CGVS, B. - 25/07/2016, p. 13 - zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 5). Uit uw verklaringen blijkt dat het effectief geloofwaardig is dat u uit een welgestelde familie komt. Eveneens is het geloofwaardig dat uw broer A. T. binnen het Olympisch Comité effectief de rechterhand was van Uday Hoessein. Dit wordt namelijk bevestigd door uw geloofwaardige verklaringen en de voorgelegde documenten. Het staat evengoed vast dat uw broer na de val van het Baath-regime werd vastgehouden door de Amerikanen en te zien is op de foto's van de wantoestanden in de gevangenis van Abu Ghraib.

Het volstaat echter niet om zich op de financiële situatie van uw familie te beroepen of naar het wedervaren van uw broer A. T. te verwijzen om bij voorbaat een gegronde vrees voor vervolging te rechtvaardigen. Er dienen ook concrete en actuele elementen voor handen te zijn waaruit blijkt dat u effectief persoonlijk wordt geïsoleerd met het oog op vervolging zoals gedefinieerd in de vluchtelingenconventie. Die elementen zijn niet aanwezig.

In jullie voorstelling van de feiten is het verder niet aannemelijk dat jullie en alle andere familieleden momenteel, vijftien jaar na de val van het Baath-regime, voor vervolging dienen te vrezen omdat jullie familie met het oude regime in verband wordt gebracht.

U verklaart dat noch u, noch iemand anders van uw familie politiek actief was. Uw vader beschouwde zichzelf als marxist maar was niet actief binnen de Baath-partij (zie CGVS, B. - 25/07/2016, p. 8). U liet zich registreren bij de Baath-partij, wat in die periode gangbaar was, maar u woonde naar eigen zeggen geen vergaderingen bij of had geen andere activiteiten voor de partij. Dat u bij de 'Vrienden van Saddam' aangesloten was, was louter het gevolg van een administratieve beslissing als appreciatie voor uw werk bij Al Mudiya (zie Documenten, lidkaarten 'Vrienden van Saddam - zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 26). Ook bij uw broer A. minimaliseert u zijn link met het Baath-regime. U beweert namelijk dat zijn relatie met Uday Hoessein op organische wijze is gegroeid op basis van de sportieve merites van uw broer. Volgens u zaten ze op dezelfde school, sportte A. in de sportclub van Uday Hoessein, en zocht Uday Hoessein contact met u broer om gebruik te maken van de reputatie van uw familie (zie CGVS, B. - 08/08/2017, p. 8). U beweert dat uw broer zich enkel ledig hield met de sportieve kant van het Olympisch Comité, een organisatie waarvan u weliswaar erkent dat er los van het sportieve aspect allerlei wantoestanden plaatsvonden (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 22-24 - zie CGVS, B. - 08/08/2017, p. 8-10). U vermeldt geen andere familieleden die via hun connecties of activiteiten als medestanders van het Baath-regime werden beschouwd. Ook uw zoon K. verklaart dat er behalve A. niemand anders van de familie expliciet aan de overheid werd gelinkt (zie CGVS, K. - 26/07/2016, p. 6). Voorts blijkt dat u geen reden zag om deel te nemen aan de rehabilitatie van voormalige aanhangers van de Baath-partij in het kader van de 'debaathificatie'-programma's. Volgens u had u namelijk geen problemen met de overheid, maar wel met de milities (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 22). Het feit dat rehabilitatie onnodig bleek, is een bijkomende indicatie dat u als persoon niet uitdrukkelijk aan het Baath-regime werd verbonden.

U werkte weliswaar jaren voor een bedrijf van Uday Hoessein maar u was er enkel commercieel bediende en had verder geen uitstaans met Uday Hoessein. Hetzelfde geldt voor uw broer M., die net als u zijn militaire dienst volbracht bij een commercieel bedrijf van Uday Hoessein. Volgens u waren jullie louter als miliciens aangesloten bij respectievelijk de Mukhabaraat en de 'harras al jumhuriya' ('Republikeinse Garde') (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 5, 11). U was naar eigen zeggen niet betrokken bij de activiteiten van de Mukhabaraat, de meest bekende van de veiligheidsdiensten van het Baath-regime (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 24-26 - zie CGVS, B. - 08/08/2017, p. 11). Na uw detentie verliet u het bedrijf en nadien was u op geen enkele manier actief voor bedrijven of diensten die aan het toenmalige regime waren gelinkt. Er kan in die voorstelling van de feiten bezwaarlijk worden aangenomen dat u omwille van een carrière als commercieel manager (1989-2000) binnen een overheidsbedrijf tot op heden als een uitgesproken aanhanger van het Baath-regime wordt gepercipieerd.

Voorts blijkt dat niet enkel u maar diverse andere familieleden, waaronder uw broer A. en een zekere Raad, in ongenade vielen en door het Baath-regime in detentie werden geplaatst of werden geëxecuteerd. De kinderen van Raad zouden na de val van het regime ook getuigd hebben op het proces tegen Saddam Hoessein (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 5 - zie CGVS, B. - 08/08/2017, p. 6). Uw broer A. zou nog vóór de val meermaals hebben geprobeerd om het land te verlaten, terwijl u na de val heeft geprobeerd om een statuut als politiek gevangene van het oude regime te verkrijgen (zie CGVS,

B. - 02/05/2017, p. 21). Het zijn stuk voor stuk elementen waarmee u de betrokkenheid van uw familie bij het Baath-regime relateert en u zich uitdrukkelijk distancieert van het toenmalig staatsbestel. Los daarvan laat u uitschijnen dat de milities eigenlijk uw broer A. wilden bereiken en daarom tot 2006 contact zochten met uw familie (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 16-17). Niet u of uw familieleden, maar wel A. leek het werkelijke target te zijn.

Verder bleven u en uw gezinsleden aan het openbaar leven deelnemen in de periode tussen het schietincident van januari 2005 en jullie vertrek uit Irak in augustus 2005. Zo gingen uw kinderen bijvoorbeeld nog naar school (zie CGVS, K. - 26/07/2017, p. 8). Uw moeder verbleef zelfs tot haar dood in 2009 in Bagdad (zie CGVS, B. - 25/07/2016, p. 15). Het lijkt er op te wijzen dat jullie, ondanks bepaalde incidenten, niet van mening waren dat werkelijk de volledige familie werd gevisieerd.

Gezien uw voorstelling van de feiten is het dan ook niet aannemelijk dat u en al uw familieleden bij voorbaat een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren. Dat kan pas het geval zijn wanneer concrete en geloofwaardige elementen die vrees ondersteunen.

De incidenten die in 2005 aanleiding gaven tot jullie vertrek uit Irak kunnen de door jullie voorgehouden vrees voor vervolging niet rechtvaardigen.

Het CGVS trekt niet in twijfel dat zowel u als uw zoon K. begin 2005 het slachtoffer werden van een schietincident waarbij jullie onder vuur werden genomen door onbekenden. Dit blijkt uit jullie verklaringen en de neergelegde documenten ter ondersteuning van jullie verwondingen (zie CGVS, B. - 25/07/2016, p. 12-15 - zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 15-16).

Het is echter onduidelijk welke motieven achter het schietincident staken en wie er achter de dreiging zat. Bovendien situeerde de dreiging zich in een eerder beperkte tijdsperiode en waren er nadien geen indicaties dat u en uw gezinsleden nog gevisieerd werden. De incidenten uit 2005 kunnen bijgevolg de voorgehouden vrees niet rechtvaardigen. Hieronder wordt elk van de verschillende argumenten verder uitgewerkt.

Het is om te beginnen onduidelijk welke motieven achter het schietincident staken.

Doorheen de gehoren oppert u volgende mogelijke motieven: de financiële situatie van uw familie (zie CGVS, B. - 25/07/2016, p. 13 - zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 5), uw verleden bij de bedrijven van Uday Hoessein (zie CGVS, B. - 25/07/2017, p. 14), het profiel van uw broer B.A. (zie CGVS, B. - 25/07/2017, p. 5), uw voornaam, en uw soennitische achtergrond. U blijkt niet te weten wat er precies speelde en verklaart: 'Gewoon puur op basis van voornaam. Ik ben de enige persoon in Irak die B. heet' en 'Ik ken de echte reden niet. Anders vertelde ik het. Misschien omdat ik de broer van A. [A.] ben. Of misschien omdat ik vroeger voor U. heb gewerkt' (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 15-16). U kan met andere woorden geen uitsluiting geven en oppert enkel hypothesen die verder geen concrete basis hebben. Bovendien blijkt dat in diezelfde periode het sektarisch geweld toenam en dat diverse soennieten uit de Al Jamiya-wijk werden gedood door sjiiitische milities (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 15, 16). Ook uw zoon K. sluit niet uit dat er misschien sektarische motieven speelden. Gevraagd naar de motieven achter het schietincident verklaart hij: 'Dat weet ik zelf niet waarom die onbekenden ons viseerden, misschien heeft het te maken met de naam van de familie, misschien wegens het sektarisch conflict in ons land, dat weet ik niet, het zijn vermoedens.' (zie CGVS, K., 26/07/2017, p. 11) Het exacte motief achter het incident valt met andere woorden niet te achterhalen.

Niet enkel heeft u geen zicht op de motieven achter de aanslag, evenmin heeft u zicht op wie er achter de aanval stak.

Tijdens het eerste gehoor verdenkt u het Mehdi-leger ('Jaysh al-Mahdi') (zie CGVS, B. - 25/07/2015, p. 13) terwijl u in de daarop volgende gehoren te kennen geeft dat u het niet weet. U verklaart dat er een aantal sjiiitische milities actief waren in uw regio, zoals Kataeb Sawret al-Eshrin en het Mehdi-leger, maar dat u verder niet weet welke militie of personae achter de aanslag zaten (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 15). Uw zoon K. bevestigt dat jullie geen idee hebben wie er achter de aanslag zat (zie CGVS, K. - 26/07/2017, p. 11). Het is dan ook compleet onduidelijk of uw belagers nog actief zijn of nog enige slagkracht hebben.

Voorts vonden de bedreigingen plaats binnen een beperkte tijdspanne.

Na uw vrijlating in 2000 verbleef u tot januari 2005 zonder problemen in Bagdad. Pas in de dagen net vóór het schietincident waren er volgens u de eerste tekenen dat u werd gevisieerd. U vernam toen van een buur dat jullie woning werd gesurveilleerd (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 15-16). Deze bewering kan niet worden geverifieerd door het CGVS en evenmin beschikt u over enig begin van bewijs daaromtrent.

Het schietincident vond in januari 2005 plaats waarna jullie tot augustus 2005 bij uw schoonfamilie verbleven (zie CGVS, B. - 25/07/2016, p. 13). U verklaart dat de milities in die periode uw woning bleven surveilleren en dat ze op school navraag deden naar uw kinderen (zie CGVS, B. - 25/07/2016, p. 13). Uit voorzorg liet u uw kinderen van school wisselen, wat meteen ook betekent dat uw kinderen ondanks het schietincident waarbij uw zoon K. gewond raakte, toch naar school gingen (zie CGVS, K. - 26/07/2017, p. 8). Jullie namen zelfs in die periode dus in zekere mate deel aan het openbaar leven.

Gedurende de zes maanden dat jullie nog in Bagdad verbleven deden er zich geen andere incidenten voor waaruit bleek dat u of andere familieleden werden gevisieerd. U beweert weliswaar dat uw belagers tot 2006 naar u op zoek waren, maar u legt daar eerder weinig concrete of overtuigende verklaringen over af. U zegt enkel dat ze navraag naar u deden in de wijk (zie CGVS, B. - 25/07/2017, p. 14) en dat ze uw woning surveilleerden (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 16). Bovendien worden uw verklaringen niet ondersteund door enig begin van bewijs.

Jullie halen geen andere elementen aan waaruit blijkt dat u en uw familieleden werden gevisieerd in de periode van 2006 tot februari 2015.

Jullie zouden in die periode in diverse landen hebben verbleven, met name Syrië, Maleisië, Egypte, en Jordanië. Jullie halen geen elementen aan waaruit blijkt dat jullie op dat moment in Irak werden gevisieerd met het oog op vervolging. Er zijn dus geen concrete elementen voorhanden die deze vrees staven.

U beweert weliswaar dat de groeperingen over lijsten beschikken van gezochte personen en dat 'ze niemand vergeten' (zie CGVS, B. - 25/07/2017, p. 13), maar dat is weinig meer dan een blote bewering die u niet onderbouwt met concrete en/of geloofwaardige elementen. Bovendien is het een zeer twijfelachtige stelling aangezien het geenszins duidelijk is wie achter de incidenten van 2005 stak en welke motieven er speelden. Het kan in die zin niet overtuigen dat uw naam op een dergelijke lijst is gekomen en dat men van plan is om tegen u of uw familie op te treden.

Vervolgens is het CGVS is van mening dat jullie onvoldoende zicht bieden op jullie verblijfplaatsen van de laatste jaren, en meer bepaald van eventuele bezoeken aan Irak.

Uit jullie verklaringen blijkt dat jullie Irak in augustus 2005 definitief hebben verlaten. Enkel in februari 2015 zou u eenmalig en kortstondig naar Bagdad teruggekeerd zijn. Desondanks zouden jullie in Irak tot op heden een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren. Gezien deze specifieke context, is het noodzakelijk dat jullie een volledig en geloofwaardig zicht bieden op de plaatsen waar jullie sinds 2005 hebben verbleven. Eveneens moeten jullie een volledig en geloofwaardig zicht bieden op eventuele bezoeken aan Irak in de loop der jaren. Pas wanneer die voorwaarden vervuld zijn kan het CGVS een volledige inschatting maken van jullie nood aan internationale bescherming. Wanneer hier jullie doelbewust aan verzaken of wanneer jullie elementen achterhouden en het zo onmogelijk maken een compleet zicht te krijgen op jullie werkelijke verblijfplaatsen, verzaken jullie bovendien aan de medewerkingsplicht die op iedere asielzoeker rust. Uit analyse van jullie verklaringen, documenten, en alle elementen in het dossier blijkt er effectief sprake te zijn van een gebrek aan medewerking.

Er zijn ernstige vermoedens dat jullie doelbewust jullie reispassen en de inhoud ervan achterhouden.

Reeds bij aanvang van de asielprocedure verklaarden u en uw zonen dat jullie passen in Turkije in beslag werden genomen door de smokkelaar of het agentschap dat jullie reis naar Europa heeft geregeld (zie Verklaring, B., vraag 24 en 30 - zie Verklaring, K., vraag 24 - zie Verklaring, A., vraag 24). Doorheen de gehoren herhaalden jullie die verklaringen. Jullie lieten daarbij uitschijnen dat jullie de passen als 'verloren' beschouwden (zie CGVS, B. - 25/07/2015, p. 11 - zie B. - 02/05/2017, p. 18 - zie CGVS, B. - 08/08/2017, p. 2-3 - zie CGVS, K. - 25/07/2016, p. 8 - zie CGVS, A. - 25/07/2016, p. 6). Deze uitleg lijkt weinig geloofwaardig aangezien K. op 1 juni 2017 middels zijn eigen Iraaks paspoort naar Irak is teruggereisd. Bovendien kunnen u en uw zoon A. niet op afdoende wijze uitleggen hoe K. er

in is geslaagd om zijn paspoort te recupereren. A. beweert niet te weten waar K. het paspoort vandaan haalde (zie CGVS, A. - 08/08/2017, p. 5), terwijl u verklaart dat hij 'blijkbaar wat stappen heeft ondernomen via zijn moeder en oom aan moederskant om contact te leggen met dat bedrijf Suleymaniyah [...]'. U kan echter niet uitleggen welke stappen er precies werden ondernomen om het paspoort te recupereren (zie CGVS, B. - 08/08/2017, p. 2-3). U verklaart ook dat u niet op de hoogte was van zijn plannen om terug te keren en dat hij alle geplogenheden, waaronder het recupereren van het paspoort, zonder uw medeweten in orde bracht. Dat lijkt echter niet geloofwaardig omdat u tegelijk beweert dat K. al op 2 mei 2017 aan het CGVS wou melden dat hij zou vertrekken (zie CGVS, B. - 08/08/2017, p. 2). Het is dan ook ongeloofwaardig dat u niet op de hoogte was van zijn nakend vertrek. De bedenkelijke en onvolledige verklaringen over het paspoort van K. laten vermoeden dat jullie de werkelijke toedracht verhullen en jullie paspoorten achterhouden om het CGVS te verhinderen inzage te krijgen in dit essentieel document. Jullie paspoorten kunnen namelijk een uitsluitel bieden over jullie werkelijke verblijfplaatsen van de laatste jaren.

Bovendien zijn er een aantal incoherenties tussen jullie verklaringen en de inhoud van de onvolledige kopie van K. zijn paspoort (zie Documenten, onvolledige kopie paspoort - K. dd. 19/02/2015). K. gaf namelijk te kennen dat hij in tegenstelling tot de rest van de familie geen nieuw paspoort verkreeg in 2015. Uit de kopie van zijn paspoort blijkt echter dat hij dat jaar wel degelijk een nieuw paspoort verkreeg (zie CGVS, K. - 25/07/2016, p. 8). Dit impliceert dat K. zijn meest recente paspoort trachtte te verbergen. Verder blijkt uit het paspoort dat K. in tegenstelling tot wat u beweert, niet op 2 augustus 2015 maar pas op 5 augustus 2015 naar Turkije is gereisd. Nochtans zouden jullie samen van Jordanië naar Turkije zijn gereisd (zie CGVS, B. - 25/07/2015, p. 8). Bovendien kan op basis van de onvolledige kopie van het paspoort niet worden opgemaakt via welk land hij naar Turkije is gereisd. U beweert dat jullie samen vanuit Jordanië naar Turkije reisden, maar dat kan dus niet worden bevestigd. Los daarvan legt u enkel een onvolledige kopie van het paspoort voor, waardoor een deel van de inhoud van het paspoort onbekend blijft, meer bepaald de informatie betreffende zijn verblijfplaatsen (en verblijfsmodaliteiten) tussen 19 februari 2015, de uitgiftedatum van zijn paspoort, en 5 augustus 2015.

Jullie leggen geen afdoende bewijzen voor waaruit blijkt dat jullie nà 2005 níet naar Irak zijn teruggekeerd, al dan niet voor kortstondige bezoeken.

Niettegenstaande het CGVS erkent dat jullie geloofwaardige verklaringen afleggen met betrekking tot jullie verblijf in Syrië, Maleisië, Egypte, en Jordanië, en niettegenstaande jullie die verklaringen staven met documenten, bieden jullie geen zicht op eventuele bezoeken aan Irak in de periode van augustus 2005 tot augustus 2015. Jullie leggen namelijk geen (vervallen) paspoorten of reisdocumenten voor waaruit kan worden opgemaakt waar jullie de voorbije jaren hebben verbleven of die kunnen bevestigen dat jullie in de loop der jaren niet naar Irak zijn teruggekeerd.

Dat jullie tussen 2005 en augustus 2015 niet meer in Irak zijn geweest, op één bezoek na, steunt dus volledig op jullie verklaringen. Uit de rest van de beslissing blijkt dat er op dit vlak niet altijd geloof kan worden gehecht aan jullie verklaringen, waardoor de bewijswaarde van jullie verklaringen eerder relatief wordt.

Bovendien blijken uit uw verklaringen en de kopie van het paspoort van uw echtgenote dat uw echtgenote na jullie vertrek uit Jordanië alvast herhaaldelijk over-en-weer reisde tussen Irak en Jordanië. Dit ondanks uw bewering dat het jullie onmogelijk werd gemaakt om nog langer in Jordanië te verblijven en jullie in Irak voor vervolging dienen te vrezen (zie CGVS, B. - 25/07/2016, p. 7, 10, 11 - zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 3, 4, 22 - zie CGVS, B. - 08/08/2017, p. 3-4 - zie Documenten, kopie paspoort - echtgenote). Ook K. reisde na zijn afstand van asiel zonder problemen in en uit Irak, om zich vervolgens in Egypte te vestigen. Het toont aan dat uw gezinsleden ondanks een langdurig verblijf in het buitenland vlot van en naar Irak reisden, waardoor het op basis van de voorhanden zijnde elementen geenszins uitgesloten is dat jullie al eerder naar Irak terugkeerden en eventuele bezoeken aan Irak achterhouden.

Het CGVS hecht vervolgens geen geloof aan de voorgehouden incidenten in 2015.

U heeft niet het minste begin van bewijs om aan te tonen dat u in februari 2015 in Bagdad heeft verbleven.

Zoals hierboven reeds werd beargumenteerd bieden u en uw gezinsleden onvoldoende zicht op jullie verblijfplaatsen van de laatste jaren, meer bepaald wat betreft eventuele bezoeken aan Irak. Er

werd ook beargumenteerd waarom het niet voorleggen van jullie (oude) paspoorten jullie toerekenbaar kan worden geacht. Los daarvan heeft u niet het minste begin van bewijs waaruit blijkt dat u effectief in februari 2015 naar Bagdad bent teruggekeerd (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 17-19). Het is niet onredelijk te verwachten dat u daarvan enig bewijs zou voorleggen.

Verder legt u weinig overtuigende verklaringen af over de reden van uw bezoek aan Irak. U verklaart dat jullie in Jordanië in aanvaring kwamen met jullie borgpersoon en daarom alvast jullie reisdocumenten in orde wilden maken (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 17). De reden waarom u moest terugkeren is allerminst overtuigend. Volgens u diende u de ambassade een uittreksel uit het burgerlijk register voor te leggen omdat uw voornaam 'B.' verkeerdelijk als 'Y.' werd genoteerd op uw oude identiteitsdocumenten (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 17-18 - zie CGVS, B. - 08/08/2017, p. 11-12). U legt echter geen enkel begin van bewijs voor dat uw naam effectief verkeerd genoteerd werd, waardoor dit weinig meer dan een blote en weinig overtuigende bewering is. Bovendien is het opmerkelijk dat die verkeerde naam nooit eerder problemen had gegeven bij de aanvraag van paspoorten in Syrië en Jordanië (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 17). Het is evengoed opmerkelijk dat u zonder de volmacht wel een nieuwe identiteitskaart kon krijgen, terwijl uw nationaliteitsbewijs u werd ontzegd (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 27). Uw uitleg kan dus niet overtuigen. Verder is het weinig aannemelijk dat u zelf naar Irak diende te reizen om een volmacht te regelen waarmee u vervolgens van op afstand identiteitsdocumenten kon aanvragen.

Verder kunnen uw verklaringen omtrent uw problemen bij terugkeer allerminst overtuigen.

U beweert dat u iemand moest inschakelen om een vlotte en veilige passage op de luchthaven van Bagdad te garanderen. De luchthaven zou namelijk onder controle staan van 'F. B.', een sjiitische militie waarvoor u als soenniet een vrees koestert (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 19). U blijft echter opvallend vaag over wat deze persoon voor u deed. U geraakt niet verder dan te stellen dat hij 'u beschermd' en ervoor zorgde dat 'uw naam niet wordt gezien in de computer van F. B.'. U kan echter niet zeggen hoe die persoon dat voor elkaar kreeg en houdt het bij de assumptie dat hij geld betaalde. Desondanks waren de milities toch op de hoogte van uw terugkeer. Deze uitleg is te vaag, is louter op assumpties gebaseerd, en kan dus allerminst overtuigen.

Vervolgens legt u weinig overtuigende verklaringen af over de incidenten bij terugkeer. U beweert namelijk dat een groep militieleden navraag naar u deden bij uw oude huurappartement in Al Jamiya, wat zeer bizar is aangezien u er niet meer verbleef sinds 2005 en uw huurcontract in 2007 was afgelopen. Indien u werkelijk dusdanig scherp werd gesurveilleerd door sjiitische milities, is het op zijn zachtst uitgedrukt merkwaardig dat ze u daar zouden opzoeken. Verder blijven uw verklaringen over het voorval erg op de vlakke. Het zou gaan om een eenmalig voorval, de onbekende personen zouden een smoes gebruikt hebben, u heeft geen idee welke achtergrond de onbekenden hadden en u weet niet tot wie ze behoorden (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 20). Bovendien spreekt u zich tegen over uw belagers. Tijdens het eerste gehoor liet u namelijk optekenen dat ze zich in drie wagens verplaatsten (zie CGVS, B. - 25/07/2016, p. 14), terwijl u tijdens het tweede gehoor verklaart dat er slechts twee wagens waren (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 20). U heeft ook geen afdoende verklaring voor de vaststelling dat er bijna tien jaar na uw vertrek uit Irak, plots onbekende belagers bij uw oude huurwoning stonden. U verklaart dat uw naam vermoedelijk werd doorgegeven via de luchthaven (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 19-21), maar zoals eerder gezegd komt dat weinig waarschijnlijk over en is het weinig meer dan hypothese.

Los daarvan toonden u en uw zonen zich bij het invullen van de Vragenlijst bij DVZ bijzonder vaag over jullie concrete vluchtaanleiding. K. verklaart namelijk 'In februari 2015 is mijn vader naar Irak geweest. Hij heeft gehoord dat er mensen zijn, die mijn hele familie proberen te ontvoeren en te vermoorden. Ikzelf weet niet wie deze mensen zijn, maar mijn vader heel waarschijnlijk wel [...] (zie Vragenlijst, K., vraag 3.5). Hij maakt dus geen melding van de personen die jullie op dat moment in de oude huurwoning opzochten. A. verklaart op zijn beurt weinig meer dan dat hij omwille van zijn soennitische naam wordt gevisieerd, wat hij afleidt uit het schietincident van 2005. Hij beweert dat er geen andere feiten zijn die zijn aanvraag (en dus zijn vrees voor vervolging) kunnen staven (zie Vragenlijst, A., vraag 3.5). Hij verwijst dus niet eens naar het incident van februari 2015. Ook u verwijst vreemd genoeg niet naar het incident. U zegt enkel dat u soenniet bent en dat uw zonen soennitische namen hebben, waardoor jullie voor een etnische zuivering van de sjiitische milities dienen te vrezzen. U verwijst verder enkel naar het schietincident van 2005 en beweert dat er geen andere feiten zijn die uw asielaanvraag kunnen staven (zie Vragenlijst, B., vraag 3.5). Deze vaststelling zorgt uiteraard voor bijkomende twijfels bij de geloofwaardigheid van de incidenten van februari 2015. Er mag redelijkerwijs worden verwacht

dat jullie van meet af aan een duidelijk zicht zouden bieden op de diverse incidenten waarvan jullie het slachtoffer werden.

Daarnaast is het merkwaardig dat er nadien en tot op heden geen bijkomende indicaties waren dat uw belagers naar jullie op zoek gingen (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 21).

U legt tot slot niet het minste begin van bewijs voor ter staving van de voorgehouden incidenten.

Jullie vrees voor vervolging wordt vervolgens in ernstige mate gerelativeerd door het gedrag van jullie gezinsleden.

Uit uw verklaringen en de kopie van het paspoort van uw echtgenote blijkt dat ze in de periode november 2015 en augustus 2017 herhaaldelijk over-en-weer reisde tussen Amman en Bagdad. Over haar eventueel eerdere bezoeken aan Irak bieden jullie zoals gezegd geen uitsluitel. De vaststelling dat ze herhaaldelijk op legale wijze van en naar Irak reist, ondergraaft uiteraard de voorgehouden vrees voor vervolging. U beweert namelijk dat uw hele familie gevisieerd wordt. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat ze zonder problemen in Bagdad verbleef (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 4). Hiermee geconfronteerd beweert u dat ze niet uw achternaam draagt en vraagt u zich af of de interviewer zelf naar Irak zou reizen (zie CGVS, B. - 08/08/2017, p. 5). De eerste opmerking is geen afdoende verklaring, aangezien u beweert dat al uw familieleden in gevaar zijn en het opmerkelijk is dat uw echtgenote vrijwillig terugkeerde naar een stad waar zowel haar echtgenoot als haar zoons worden gevisieerd. De tweede opmerking doet niet ter zake aangezien de persoonlijke overtuiging van de interviewer op geen enkele manier uitspraak doet over uw nood aan internationale bescherming.

K. deed van zijn kant vrijwillig afstand van de mogelijkheid op internationale bescherming en verkoos zich in Egypte te vestigen waar hij enkel aanspraak maakt op een (tijdelijk) studentervisum (zie CGVS, B. - 08/08/2017, p. 4-5). Dat hij dat (onzeker) alternatief verkoos ondergraaft jullie nood aan internationale bescherming. Niet in het minst omdat u opvallend genoeg verklaart dat zijn vrees om met de Belgische politie in contact te komen blijkbaar groter was dan zijn vrees om in Irak om het leven te komen (zie CGVS, B. - 08/08/2017, p. 4-5). Verder blijkt dat K. via Bagdad naar Egypte is gereisd, hij via de luchthaven van Bagdad reisde ondanks de volgens u levensbedreigende aanwezigheid van F. B., en hij vervolgens een tiental dagen in Bagdad heeft verbleven (zie CGVS, B. - 08/08/2017, p. 3-5). U beweert dat hij van een sjiiitische vriend hulp kreeg om een veilige passage te garanderen, maar dat is weinig meer dan een blote bewering en neemt niets weg van de vaststelling dat K. ondanks zijn familienaam en familiebanden probleemloos het land inen uitreisde en dat niets er op wees dat hij voor vervolging diende te vezen (zie CGVS, B. - 08/08/2017, p. 4). Tot slot blijkt dat hij bij terugkeer geen problemen heeft gekend. U beweert dat hij bij controleposten werd aangesproken op zijn naam, wat echter weinig meer is dan een blote bewering die niet wordt ondersteund door enig begin van bewijs. Wat er ook van, er werd sowieso geen verder gevolg aan de intimidaties gegeven (zie CGVS, B. - 08/08/2017, p. 4). Wat die intimidaties betreft is het trouwens opvallend dat uw zoon A. geen weet heeft van dergelijke problemen (zie CGVS, A. - 08/08/2017, p. 5), wat uiteraard vragen doet rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de intimidaties. Er mag redelijkerwijs worden verwacht dat A. op de hoogte zou zijn van de problemen van zijn broer.

Als gevolg van voorgaande bemerkingen kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend. Er zijn ook geen redenen om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen."

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden

(EHRM, *Soering vs. VK* - Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, *Chahal vs. V.*, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, *Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije*, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para. 69).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 214 - 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 25 september 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in

verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjjiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul veroverd, en enkele weken later Tall Afar. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken.

De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk positieve impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Vanaf november 2016 zette in Bagdad een duidelijk dalende trend in die tot in april 2017 aanhield: minder aanslagen en minder slachtoffers, zowel doden als gewonden. Pas met aanslagen na het begin van de ramadan in mei 2017 nam het geweld gedurende een korte periode terug toe, om daarna weer af te nemen. De algemene trend is duidelijk: Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen.

Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat ISIS Bagdad nooit heeft kunnen belegeren, noch dat er sprake was van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Om de beveiliging van de hoofdstad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van de nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat, en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Deze maatregelen beginnen succes te hebben. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door ISIS, met de verplaatsing

van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen ISIS te versterken. Deze troepenverplaatsingen gebeurden na een periode waarin het aantal aanslagen door ISIS afnam. Door de verdere afname van het terreurgeweld in de hoofdstad werden, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Het geweld in de provincie Bagdad eiste tot november 2016 maandelijks honderden doden en gewonden op. Vanaf dan is het aantal slachtoffers en het aantal aanslagen sterk beginnen dalen en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden.

Het CGVS benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat

scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Iraakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; of (iii) onder controle blijven van ISIS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De andere door jullie voorgelegde documenten kunnen niets veranderen aan bovenstaande appreciatie.

De (kopieën van jullie) identiteitsdocumenten bevestigen hoogstens jullie identiteit, nationaliteit, en herkomst. Die zaken staan hier niet ter discussie. Uw militair boekje bevestigt enkel dat u jarenlang in dienst was bij de Mukhabaraat. Hierboven werd beargumenteerd waarom dat in uw geval niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging te rechtvaardigen. De documenten in verband met jullie verblijf in Syrië, Maleisië, Egypte, en Jordanië bevestigen hoogstens jullie tijdelijk verblijf in die landen en doen geen verdere uitspraak over jullie asielmotieven. De attesten in verband met jullie verblijf in België doen enkel uitspraak over jullie integratie in België, maar die staat volledig los van de beoordeling van jullie nood aan internationale bescherming.

Het CGVS merkt nog op dat ook in hoofde van uw vader B. een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van zijn vader, B.S.M.T., en dat hij geen eigen motieven inroept. Dit werd ook vastgesteld in de bestreden beslissing, en wordt door verzoeker niet betwist in zijn verzoekschrift. De uiteenzetting van het middel is overigens gesteund op de beslissing genomen in hoofde van zijn vader en is analoog aan diens verzoekschrift.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 208 523 van 31 augustus 2018 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van B.S.M.T. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert het volgende middel aan:

“3. DISCUSSIE

Aangezien verzoeker zal aantonen dat de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangetast is door onwettigheden;

Dat verzoeker van mening is dat de bestreden beslissingen verschillende artikelen en bepalingen schendt, met name schending van:

artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) ;

artikel 1A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 ;

artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;

art. 48/3, 48/4, 48/6 van de wet van 15 december 1980 ;

artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering) ;

artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ; het algemeen beginsel van voorzichtigheid ;

het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen) ;

De bestreden beslissing van de Heer T. B. S. M. werd geheel hernomen in de bestreden beslissing van zijn zoon A.. Naast de bespreking van de subsidiaire bescherming voegt tegenpartij hier niets aan toe. De twee beroepen zijn dus identiek.

Verzoeker werd driemaal verhoord en er zal als volgt worden verwezen naar de verscheidene verhoren:

- 25.07.2016 (verhoor I)
- 2.05.2017 (verhoor II)
- 8.08.2017 (verhoor III)

WEERLEGGING VAN DE ARGUMENTEN VAN DE TEGENPARTIJ

1. Profiel van verzoeker

Er dient vooreerst de nadruk te worden gelegd op de verschillende omstandigheden die maken dat verzoeker een kwetsbaar profiel heeft.

Ten eerste liet verzoeker weten bij aanvang van het tweede verhoor dat het gezin van zijn vrouw haar tot een echtscheiding had gedwongen met hem. Verzoeker maakt duidelijk dat zij onder orders en gezag van haar ouders ageert maar blijft sterk. Het blijft zwaar voor hem, zeker aangezien hij jarenlang steeds een veilig onderkomen trachtte te regelen voor zijn gezin.

Dit is eveneens bijzonder pijnlijk gezien verzoeker alles in zijn werk aan het stellen is om zijn vrouw in België te laten overkomen, waar het veiliger is voor haar.

(...)

(verhoor III)

Wanneer verzoeker hierdoor een nerveuze of uitgeputte indruk geeft, heeft dit weliswaar niets te maken met zijn asielaansluiting maar zijn mentale toestand, ook versterkt door de andere elementen die zijn profiel kwetsbaar maken.

Deze context van huwelijksproblemen heeft het verkrijgen van documenten vanuit Irak considerabel moeilijker gemaakt aangezien de vrouw van verzoeker het enige close familielid is die nog in Irak verblijft.

Ten tweede lijdt verzoeker aan maagkanker. Dit werd pas in België gediagnosticeerd. Het is duidelijk dat deze ernstige ziekte voor de nodige stress zorgt en bijwerkingen gelinkt aan de medicijnen (cfr. document neergelegd in het kader van de verhoren op de CGVS)

Ten derde dient te worden benadrukt, hoewel dit niet terzake komt binnen een asielaansluiting, dat verzoeker zich perfect integreert in België. Dit blijkt onder andere via de documenten in verband met zijn integratie die hij neerlegt en die door zijn wijde sociaal netwerk opgesteld werd. Dit toont de goede wil van verzoeker aan (cfr. document neergelegd in het kader van de verhoren op de CGVS).

Ten vierde heeft verzoeker verscheidene problemen gehad met zijn zoon, K., waarvan tegenpartij op de hoogte is. Zijn zoon kwam terecht in een huis waar veel drugs werd verbruikt en waar hij onder bijzonder negatieve invloed terecht kwam. Door deze problemen besloot hij uiteindelijk te vertrekken uit België. Verzoeker had moeite met regelmatig contact te onderhouden met zijn zoon en deze laatste wou hem niet altijd op de hoogte houden van de gebeurtenissen. Dit was zeer moeilijk voor verzoeker als vader.

(...)

(verhoor III)

2. Algemene principes

Geen tegenstrijdigheden tussen de verhoren van verschillende familieleden

De Heer T. B. S. M. werd drie keer gehoord door de CGVS-diensten. Zijn zoon, T. A. B. S. werd twee keer gehoord gedurende verschillende uren.

Het feitenrelaas wordt uiteengezet op vier pagina's.

Hoewel er twee opzichten worden gedeeld van twee verschillende personen maakt de bestreden beslissing van de Heer T. B. S. M. nergens gewag van tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van de twee mannen.

Er wordt in het kader van huidig beroep meermaals verwezen, voor verscheidene aspecten van de aanvragen, naar het feit dat de twee asielzoekers identiek dezelfde verklaringen hebben afgelegd.

Dit volledig ontbreken aan enige tegenstrijdigheden omtrent de redenen van vertrek, de recente gebeurtenissen, de asielmotieven, verblijfplaatsen en gezinscompositie versterkt ongetwijfeld de geloofwaardigheid van de neergelegde verklaringen.

A Medewerking en bewijslast van de asielzoeker en CGVS

Op dezelfde manier kan er bij het lezen van het administratief dossier worden vastgesteld dat verzoeker uiterst goed heeft meegewerkt, spontaan heeft geantwoord op alle vragen en een grote hoeveelheid aan informatie heeft weergegeven.

De informatie die hij gaf (onder andere het hele feitenrelaas) is coherent en samenhangend en aldus geloofwaardig. Verzoeker heeft zich doorheen de hele procedure ingezet om zo duidelijk mogelijk zijn verhaal weer te geven en trouw te blijven aan de realiteit.

Tegenpartij verklaart trouwens in de bestreden beslissing dat verzoeker "zeer volledige verklaringen aflegt betreffende de corruptiezaak waarin hij als werknemer van Al Mudiyaaf terecht kwam". Zij voegt toe dat zijn relaas en detentie geloofwaardig is.

Er dient te worden herinnerd aan tegenpartij wat de inhoud van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet bepaalt betreffende de bewijslast en medewerking van de asielzoeker.

Luc Denys stelt inderdaad dat « vaak zal de [asielzoeker] geen tastbare bewijzen kunnen tonen. Daarom moeten ondervrager en de asielzoeker gezamenlijk pertinente feiten vaststellen en beoordelen. In bepaalde gevallen komt het aan de overheid toe om alle beschikbare middelen aan te wenden om de nodige bewijzen te verzamelen. De overheid heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de asielzoeker te beoordelen (Kwalificatierichtlijn, art. 4.1). Concreet houdt deze op de overheid rustende samenwerkingsplicht in dat, indien de door de asielzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de overheid in deze fase van de procedure actief met de asielzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven ; bovendien heeft de overheid mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de asielzoeker. Indien deze niet gevonden worden, wordt aan de asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is, d.w.z. dat zijn verklaringen coherent en waarschijnlijk zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Om de geloofwaardigheid van een asielzoeker te beoordelen dient rekening gehouden te worden met o.m. zijn persoonlijkheid » (L. Denys, Overzicht van het Vreemdelingenrecht, 2013, p. 299) ;

Uw Raad heeft in een arrest van 18 november 2014 vastgesteld dat «De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten.

In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

De verzoeker beantwoordt deze vereisten en heeft zich doorheen de hele procedure ingezet voor zijn dossier.

De bewijslast blijft in ieder geval gedeeld tussen de asielinstanties en de verzoeker zelf. De tegenpartij dient ook een minimum aan opzoekwerk te leveren om bepaalde bemerkingen te staven.

Verzoeker heeft in huidige zaak alle mogelijke inspanningen geleverd om zijn hele relaas coherent en duidelijk te maken aan de hand van :

Duidelijke verklaringen

Stukken die hij heeft samengebracht

Stukken die hem werden opgestuurd

Tegenpartij houdt hier geen rekening mee en geeft de indruk haar gedacht al te hebben gevormd voor de het laatste verhoor van verzoeker.

De verwerende partij schendt bijgevolg het artikel 48/6 van de bovenvermelde Vreemdelingenwet 1. Asielrelaas

I Relaa en detentie: de actualiteit van de vrees

Tegenpartij stelt de actualiteit van de vrees van verzoeker in vraag door het volgende te stellen:

(...) (zie CGVSf B. - 02/05/2017, p. 11,13-14),

(...) (zie CGVS, Bsfii - Ú2/Ô5/2Q17, p. 12-13}» (...) (zie CGVS, B. - 02/05/2011, p. 15-17), (...)

(...)

Er dient in dit verband opnieuw te worden gegaan over het feitenrelaas van verzoeker, na 2000:

> De corruptiezaak waarin verzoeker in verwickeld raakte en de detentie in de gevangenis van Abu Ghraib in 2000 worden geloofwaardig geacht door tegenpartij

> Net na de vrijlating in 2000 werd verzoeker opgeroepen om binnen het Ministerie van Financiën te gaan werken. Verzoeker vreesde een valstrik en ging niet in op deze oproeping. Echter, deze oproeping dient als verdere ontwikkeling in de bedreiging ten opzichte van verzoeker te worden beschouwd. Dit betekent inderdaad dat de vervolgers van verzoeker hem nog steeds trachtten te strikken, ondanks zijn vrijlating.

> In 2002 verhuisde het gezin van verzoeker naar de wijk Al Jamiya. Bij de verandering van de wijk was het gezin van verzoeker en verzoeker zelf moeilijker opspoorbaar, wat het tijdelijk ontbreken aan bedreigingen kan verklaren.

> In 2003 zocht verzoeker de bewaker op die hem geslagen had (S. B.). Deze bewaker liet hem weten dat hij handelde volgens de orders van A. A., de lijfwacht van Saddam. Verzoeker zocht inderdaad wraak op de personen die hem enkele jaren eerder een slechte behandeling toebrachten. Dit betekent niet dat verzoeker geen represailles vreest. Dit houdt enkel in dat de gebeurtenissen die indertijd plaatsvonden verzoeker getraumatiseerd hebben en het belangrijk vindt om in zijn recht te treden. Hij wenst zijn trauma's niet passief te ondergaan maar de schuldigen te straffen. Dit gevoel van rechtvaardigheid heeft zijn angst overwonnen, ondanks het feit dat hij nog steeds represailles kan vrezen. Zijn doel was enkel om een gesprek te voeren met deze bewaker. Hij probeerde hem niet aan te vallen of gewelddadig op te treden. Dit is de reden waarom dit een simpele conversatie bleef en niets meer. Verzoeker wou pacifist blijven.

> Dit wordt trouwens duidelijk door het feit dat verzoeker het statuut van politiek gevangene heeft aangevraagd vier maanden na de val van Saddam Houssein (in de loop van 2003). Er kan afgeleid worden uit deze acties dat, ondanks de val van het regime, dit niet betekent dat de vrees van verzoeker verdwijnt. Tegenpartij weet dat de wraakacties van de regering, ook indien deze valt, worden verdergezet door andere gewelddadige groepen die de zwarte lijsten van geviseerde personen simpelweg overnemen. De val van een regime betekent niet het einde van de problemen voor de slachtoffers. Overwegende dat verzoeker het statuut van politiek gevangene aanvroeg, kan tegenpartij begrijpen dat hij nog steeds angst koesterde, ondanks de val van zijn belagers.

> Toen verzoeker na de val van het regime tolkte voor de Amerikanen werd hem gevraagd om afstand te doen van zijn broer en zijn naam te veranderen. Opnieuw blijkt dat ondanks de val van het regime de persoon van verzoeker nog steeds problemen oplevert door de gebeurtenissen die in het verleden plaatsvonden.

> In 2005 laat de buurman van verzoeker hem weten dat er onbekende personen de woning van verzoeker in de gaten houdt. De buurman raadt hem aan voorzichtig te blijven. Dit is een duidelijke illustratie van wat er hierboven uitgelegd wordt: de personen die gevisieerd werden door het Baath-regime ervaren nog steeds een vervolging, ondanks de val van het regime. Het is duidelijk dat men in 2005 nog steeds op zoek is naar de verzoeker.

> Bovendien werd deze bedreiging realiteit toen in januari 2005 verzoeker en zijn zoon werden beschoten door een auto. Verzoeker werd samen met zijn zoon, beiden gewond, naar het ziekenhuis gebracht. Verzoeker zorgde ervoor dat zijn zoon niet werd geregistreerd onder zijn echte soennitische naam, om problemen te vermijden. Het is duidelijk dat er aldus nog steeds voorzorgmaatregelen worden genomen om problemen te vermijden. De vrees is nog steeds actueel.

> De broer van verzoeker, A. T., werd NA de val van het regime vastgehouden door de Amerikanen in Abu Ghraib en was het slachtoffer van talrijke folterpraktijken (dit wordt bevestigd door de foto's).

Deze elementen worden niet in twijfel gebracht door de tegenpartij en bevestigen dat hoewel het regime gevallen is, de problematiek van de familie van verzoeker verderloopt.

> Enige tijd later besloot verzoeker met zijn gezin de woning te verlaten om zich ergens anders te verschuilen. Opnieuw liet men hem weten dat zijn woning in de gaten werd gehouden door onbekenden.

De vrees, die al eerder werd gematerialiseerd door een gewelddadige aanslag, houdt dus niet op.

> Ook de school van K. en S., de zonen van verzoeker, liet verzoeker weten dat er onbekende navraag deden naar het gezin. Verzoeker, bewust van het gevaar, liet zijn zonen van school veranderen.

Hier kan duidelijk uit worden afgeleid dat de zoektocht naar verzoeker en zijn gezin verder wordt gezet en dat verzoeker zich met zijn gezin moet verschuilen.

> In augustus 2005 verhuisde het gezin naar Syrië, waar zij logischerwijze geen kennis had van de bestaande bedreigingen in haar opzicht in Irak. Zij verstopte zich. Echter, ook in Syrië werd verzoeker achtervolgd door de problematische Irakese context die haar verlaten had aangezien de Syrische veiligheidsdiensten met hem contact opnamen om informatie te bekomen over zijn broer A. (Afdeling 259). Verzoeker moest zich verscheidene malen aanmelden en werd telkens één dag vastgehouden. De vrees ontstaan uit de problemen van de jaren 1990 en 2000 houdt niet op te bestaan.

> In de jaren die volgden vestigde het gezin zich respectievelijk in Kuala Lumpur (Maleisië), Egypte en Jordanië. Met de afstand kon het gezin geen kennis hebben van de bestaande bedreigingen in hun opzicht in Irak, hoewel die er misschien effectief waren.

> In 2015 keerde verzoeker terug naar Irak om nieuwe identiteitskaarten aan te vragen voor hem en zijn gezin. Dit was nodig om nieuwe Jordaanse paspoorten aan te maken. Verzoeker nam de nodige voorzorgsmaatregelen en ging alleen naar Irak, terwijl de rest van zijn gezin in Jordanië verbleef. Hij verschuilde zich bij zijn tante en ging niet terug naar zijn eigen woning omdat hij wist dat dit

te gevaarlijk was. Verzoeker moest een tussenpersoon betalen om onopgemerkt het land binnen te komen en opnieuw te verlaten, zonder dat de sjjiitische militie Feilaq Badr hiervan op de hoogte zou zijn (militie die de luchthaven controleerde). Opnieuw kwam verzoeker te weten dankzij zijn echtgenote dat onbekenden de vroegere woning in de gaten hielden en navraag deden naar hem.

Het is duidelijk dat de situatie van bedreigingen die al bestond in 2005, nog steeds actueel was op dat moment. De zoektocht naar verzoeker om wraak te nemen en hem te vermoorden zou niet stoppen vooraleer hij zou worden opgepakt.

> In november 2015 keer de echtgenote van verzoeker terug naar Bagdad. Zij ervaaarde geen problemen om de enkele reden dat zij zich verschuilde bij haar ouders en de zoektocht van de sjjiitische militie vooral op verzoeker was gericht.

Uit bovenstaande bevindingen kan afgeleid worden dat de analyse van tegenpartij naar de actualiteit van de vrees van verzoeker wel erg beperkt en kort in de bocht werd gemaakt.

De gebeurtenissen die plaatsvonden waren veel talrijker en ingewikkelder dan tegenpartij laat uitschijnen en de bedreigingen duurden veel langer in de tijd dan wat de bestreden beslissing verklaart.

Tegenpartij houdt niet voldoende rekening met alle verklaringen van verzoeker. De bovenstaande punten dienen één voor één opnieuw onderzocht te worden.

4- Geen vervolging van verzoeker als lid van de familie T. en broer van A.

De stelling van tegenpartij is de volgende:

(...)

Omtrent de link van verzoeker en zijn familie met het Baath-regime, stelt tegenpartij het volgende:

(...) (zie CGVS, Bafit - 25/07/2016, p, S). (...)

Verzoeker betwist niet dat hij zelf geen link met het Baath-regime wenste te onderhouden, dat hij commercieel bediende (directeur) was binnen het geciteerde bedrijf en dat hij geen activiteiten uitoefende bij Mukhabaraat, de bekendste veiligheidsdienst van het Baath-regime. Hij had zich dus persoonlijk niet geïnvesteerd in dit regime.

Echter, hoe hij zelf werd gepercipieerd is een andere zaak.

Tegenpartij gaat eraan voorbij dat verzoeker verwickeld raakte in de corruptiezaak binnen zijn bedrijf. Hij raakte verwickeld in de sigarettensmokkel-zaak en werd gevraagd naar een som geld, ondanks het feit dat hij elke rol hierin ontkende.

Hij werd iedere dag opgezocht door Khalaf en werd op een gegeven moment opgebeld door H. A. A. Verzoeker werd drie dagen na dit telefoontje opgesloten in de Rode Kamer, in het gebouw van de Mukhabaraat te Karrada. Hij werd geblinddoekt en ondervraagd. Verzoeker werd gedwongen om namen te geven van handelaars en klanten, die op hun beurt werden gearresteerd. Verzoeker werd dagelijks ondervraagd en zijn naam werd publiekelijk verspreid in een artikel in Baath Riyadi (krant) waarin hij werd beschouwd als verantwoordelijke van de sigarettensmokkel en de arrestaties van de verschillende handelaars. Verzoeker werd dagelijks voor dezelfde onderzoeksrechter voorgeleid die uiteindelijk sympathie voor hem ontwikkelde. Er werd vervolgens een onderzoekscommissie opgesteld in de zaak, waar belangrijke politieke figuren zetelden. Verzoeker werd gedetineerd in de gevangenis van Al Mansour, tot op de dag dat hij werd naar de gevangenis van Abu Ghraib werd gebracht, ten gevolge van incidenten met bewakers. Hij zette er een straf uit van één jaar en drie maanden.

Het probleem is dus niet dat verzoeker politiek actief zou zijn of activiteiten uitoefende binnen de Baath-partij. Het probleem is dat verzoeker

- ❖ een registratie bij de Baath-partij had
- ❖ een lidmaatschap bij de Vrienden van Saddam
- ❖ dankzij toedoen van de contacten van A. zijn militaire dienst niet moest uitoefenen
- ❖ werknemer was binnen een bedrijf terecht kwam van Uday Hoessein dankzij de contacten van A.

❖ werkte in het bedrijf Al Mudiyaaf (één van de bedrijven van Uday Hoessein) als commercieel manager en geregistreerd was bij de Iraakse Mukhabaraat. Uday Hoessein gebruikte dit bedrijf om onterechte commissies op te eisen en oliesmokkel te organiseren in Iran.

Door deze elementen werd verzoeker, hoewel dit niet zijn persoonlijke overtuiging was, automatisch gelinkt met het Baath-regime via Uday Hoessein, die zich op een gegeven moment, ten gevolge van de corruptie-zaak rond de sigarettensmokkel waarvoor iemand moest opdraaien, zich tegen verzoeker kante.

Het is mogelijk dat deze elementen de huidige autoriteiten of milities ertoe aanbrengen om verzoeker te percipiëren als 'vroegere' aanhanger van het Baath-regime.

4» De incidenten van 2005

De stelling van tegenpartij is de volgende:

(...)

(...)

Er werd hierboven al herinnerd aan tegenpartij welke incidenten exact plaatsvonden tussen 2000 en 2005. De context was minder vreedevol dan wat de tegenpartij laat uitschijnen:

> Net na de vrijlating in 2000 werd verzoeker opgeroepen om binnen het Ministerie van Financiën te gaan werken. Verzoeker vreesde een valstrik en ging niet in op deze oproeping. Echter, deze oproeping dient als verdere ontwikkeling in de bedreiging ten opzichte van verzoeker te worden beschouwd. Dit betekent inderdaad dat de vervolgers van verzoeker hem nog steeds trachtten te strikken, ondanks zijn vrijlating.

> In 2002 verhuisde het gezin van verzoeker naar de wijk Al Jamiya. Bij de verandering van de wijk was het gezin van verzoeker en verzoeker zelf moeilijker opspoorbaar, wat het tijdelijk ontbreken aan bedreigingen kan verklaren.

> In 2003 zocht verzoeker de bewaker op die hem geslagen had (S. B.). Deze bewaker liet hem weten dat hij handelde volgens de orders van A. A., de lijfwacht van Saddam. Verzoeker zocht inderdaad wraak op de personen die hem enkele jaren eerder een slechte behandeling toebrachten. Dit betekent niet dat verzoeker geen represailles vreest. Dit houdt enkel in dat de gebeurtenissen die indertijd plaatsvonden verzoeker getraumatiseerd hebben en het belangrijk vindt om in zijn recht te treden. Hij wenst zijn trauma's niet passief te ondergaan maar de schuldigen te straffen. Dit gevoel van rechtvaardigheid heeft zijn angst overwonnen, ondanks het feit dat hij nog steeds represailles kan vrezen.

> Dit wordt trouwens duidelijk door het feit dat verzoeker het statuut van politiek gevangene heeft aangevraagd vier maanden na de val van Saddam Houssein (in de loop van 2003). Er kan afgeleid worden uit deze acties dat, ondanks de val van het regime, dit niet betekent dat de vrees van verzoeker verdwijnt. Tegenpartij weet dat de wraakacties van de regering, ook indien deze valt, worden verdergezet door andere gewelddadige groepen die de zwarte lijsten van geviseerde personen simpelweg overnemen. De val van een regime betekent niet het einde van de problemen voor de slachtoffers. Overwegende dat verzoeker het statuut van politiek gevangene aanvraag, kan tegenpartij begrijpen dat hij nog steeds angst koesterde, ondanks de val van zijn belagers.

> Toen verzoeker na de val van het regime tolkte voor de Amerikanen werd hem gevraagd om afstand te doen van zijn broer en zijn naam te veranderen. Opnieuw blijkt dat ondanks de val van het regime de persoon van verzoeker nog steeds problemen oplevert door de gebeurtenissen die in het verleden plaatsvonden.

> In 2005 laat de buurman van verzoeker hem weten dat er onbekende personen de woning van verzoeker in de gaten houdt. De buurman raadt hem aan voorzichtig te blijven. Dit is een duidelijke illustratie van wat er hierboven uitgelegd wordt: de personen die gevisieerd werden door het Baath-regime ervaren nog steeds een vervolging, ondanks de val van het regime. Het is duidelijk dat men in 2005 nog steeds op zoek is naar de verzoeker.

Ongeacht het feit dat verzoeker geen bewijs kan voorleggen van bovenstaande elementen, dient er rekening te worden gehouden met het feit dat zijn verklaringen, meermaals als geloofwaardig en coherent geacht door de tegenpartij, als begin van bewijs dienen gezien hun geloofwaardig karakter. Verzoeker citeert feiten die onmogelijk bewezen kunnen worden.

In dit geval dient het voordeel van twijfel te worden toegepast.

Het feit dat verzoeker er niet in slaagt om zijn belagers exact te identificeren kan onmogelijk leiden tot een volledige invraagstelling van zijn relaas, gezien dit gebrek aan informatie logischerwijze blijkt uit een bepaalde context waar belagers hun identiteit expres niet weergeven.

Omtrent het motief van het schietincident dat plaatsvond in 2005 dient er te worden waargenomen dat verzoeker de Sjiiitische milities vreesde voor verschillende motieven, ni.:

De sociale groep van het soennitisch en welvarende gezin

De politieke overtuiging op basis van de familiale banden met het gezin van Saddam Hussein

De politieke overtuiging op basis van de implicatie in de corruptiezaak onder het Baath-regime

De politieke overtuiging op basis van het feit dat verzoeker de broer is van A.

De sociale groep van Irakezen aanwezig in Syrië

Dat het hem dus niet duidelijk is voor welk motief hij op dat moment vervolgd werd, is volstrekt begrijpelijk.

Verder dient te worden benadrukt dat één van de gesuggereerde motieven omtrent de soennitische geloofsovertuiging van verzoeker volstrekt geloofwaardig is aangezien het volgende wordt gezegd over zijn toenmalige wijk:

Mansour

(...)

(FINNISH IMMIGRATION SERVICE, Security Situation in Baghdad - The Shia Militias, 29 april 2015, https://migri.fi/documents/5202425/5914056/61225_Security_Situation_in_Baghdad_-_The_Shia_Militias_29.4.2015.pdf/00c75e2d-9ff7-4894-a851-39228b5a3c5e)

Er dient te worden opgemerkt dat het schietincident in 2005 dat verzoeker en zijn zoon trof ernstig genoeg was om het hele gezin te doen vertrekken naar Syrië.

Dit werd behandeld tijdens het verhoor I :

(...)

(...)

(...)

(...)

Men herinnert eraan dat tegenpartij volgende opeenvolgende verblijven van verzoeker en zijn gezin niet in vraag stelt:

> Syrië

> Maleisië

> Egypte

> Jordanië

Verzoeker is vanaf dag 1 steeds conséquent geweest in zijn antwoorden hieromtrent. Dit blijkt onder andere uit zijn antwoord gegeven op verhoor I:

(...)

Rond deze verblijfplaatsen werden de nodige documenten neergelegd:

(...)

In aanwezigheid van deze talrijke documenten (meer dan 40) is het onmogelijk te besluiten dat er sprake is van een poging tot het achterhouden van bepaalde informatie of te willen misleiden.

Inderdaad, verzoeker heeft doorheen de hele procédure alle moeite om een zo duidelijk mogelijk licht te brengen op zijn dossier.

In aanvulling van de reeds uitgeleverde informatie, wenst verzoeker in het kader van huidige procédure zijn oud paspoort en dat van zijn vrouw en zoon A. te laten overbrengen via zijn vrouw.

Deze kopies van de paspoorten zullen door de echtgenote van verzoeker naar hem worden gestuurd.

Dit zijn de oude paspoorten. De nieuwe paspoorten werden in beslag genomen door de smokkelaar.

Dit werd duidelijk uitgelegd door verzoeker. Er is geen sprake van fraude of informatie achterhouden:

(...)

(verhoor I)

De nieuwe paspoorten tonen niet veel bewegingen gezien de verzoeker met deze nieuwe paspoorten geen talrijke reizen aflegde. De paspoorten die vooral interesseren zijn dus de oude.

Er dient te worden opgemerkt dat de situatie van K. volledig anders is en geen invloed mag uitoefenen op de rest van het gezin.

K. verkeerde reeds in het begin van de procédure in een depressieve staat. Hij had een ingewikkeld medisch probleem met zijn been, ten gevolge van het schietincident, dat geregelde zorgen vroeg. Hij verkeerde in een grote onzekerheid door de asielprocédure en kon zijn zinnen niet verzetten gezien de mogelijkheid tot studeren hem ontzegt werd.

Verzoeker verklaart dat zijn zoon in een huis verbleef waar veel drugs werd gebruikt. Hij kwam terecht in een context van slechte invloed en kreeg, door zijn medebewoners problemen met de Belgische politie.

Er dient te worden toegevoegd dat K. een relatie had met een vrouw toen hij in Egypte verbleef. In België miste hij haar. hard en besloot om deze redenen terug te keren. De vrijwillige terugkeer vond inderdaad plaats voor Irak maar dit was niet de eindbestemming van K.: zijn plan was om naar Egypte verder te reizen en zijn geliefde terug te vinden en verder te studeren.

Deze zaken werd volledig bevestigd door A. T., de andere zoon van verzoeker. A. legde zelf tijdens zijn verhoor op 8.08.2017 een document neer in verband met de stress van zijn vader uitgelokt door de situatie van K..

Dit kwam aan bod tijdens verhoor van verzoeker en verzoeker is er altijd eerlijk over geweest:

(...)

(verhoor III)

Hij ging slechts voor een korte tijd naar Irak om zijn papieren in orde te brengen.

Verzoeker heeft helaas niet veel contact met zijn zoon.

Een kopie van het paspoort van K. werd uitgeleverd tijdens het derde verhoor op de CGVS. Verzoeker had moeite met uit te leggen hoe K. hieraan geraakt om de precieze reden dat hij niet veel contact had met zijn zoon en moeilijkheden ondervond om informatie van hem te verkrijgen. Dit kwam aan bod tijdens het verhoor. Men merkt dat tegenpartij een onnodige druk uitoefent op verzoeker door automatisch uit te gaan van het feit dat verzoeker liegt en het CGVS wil misleiden, quod non:

(...)

(verhoor III)

(...)

Verzoeker ging effectief terug naar Irak in 2015 om de identiteitsdocumenten van hem en heel zijn gezin te vernieuwen. In de context van de vrees van het hele gezin besloot verzoeker zich alleen te begeven in Bagdad en de nodige voorzorgsmaatregelen te nemen. Zo verbleef hij bij zijn tante en niet in zijn eigen woning en diende hij een tussenpersoon te betalen om de administratieve stappen in zijn plaats te zetten en zijn naam te verbergen voor de sjiiitische milities, aanwezig in de luchthaven.

Tegenpartij weet van deze corruptie-gewoontes die erin bestaan om iemand frauduleus te betalen om bepaalde handelingen te vergen, gezien zij steeds het hoge corruptieniveau in Irak aanhaalt omtrent de Irakese documenten van Irakese asielzoekers.

Het kan aldus niet vreemd bevonden worden dat verzoeker op die manier diende te handelen om zichzelf te beschermen. Door deze strategie verkeert hij in de onmogelijkheid om meer details uit te leveren over de exacte procédure of handelingen van de betaalde persoon, gezien deze laatste hier logischerwijze geen informatie over vrijgeeft.

Dit is ook de reden waarom verzoeker niet in het bezit is van het nodige bewijsmateriaal van deze elementen, gezien het om een frauduleuze handeling ging.

Verzoeker was zodanig bang ter plaatse dat hij het volgende regelde met zijn Irakese advocaat: hij ging niet wachten tot de documenten werden uitgegeven. Hij keerde terug nog voor hij de documenten kreeg en deze werden later opgestuurd door de advocaat.

Dit kwam allemaal aan bod van bij het eerste interview, verzoeker is steeds conséquent gebleven in zijn verklaringen:

(...)

(verhoor III)

Hoewel verzoeker van bij het begin probeert in alle eerlijkheid het verhaal uit te doeken te doen in al haar aspecten, wordt er steeds meer druk op hem uitgeoefend, die hij met moeite nog kan dragen.

4 De DVZ-lijsten van de zonen

Er dient hieromtrent te worden opgemerkt dat de zonen van verzoeker niet over alle informatie beschikken zoals hun vader. Zij hebben het probleem inderdaad op afstand beleefd en waren niet op de hoogte van alles, tot het gevaar hen ook begon te viseren.

Dit kan niet worden kwalijk genomen aan het gezin in het kader van de asielpcedure en is verder geen aanwijzing voor ongeloofwaardigheid.

II. IN HOOFDORDE: TOEKENNING VAN HET VLUCHTELINGENSTATUUT

1-

Het is belangrijk op te merken doorheen het relaas van verzoeker dat de asielmotieven moeilijk van elkaar afgescheiden kunnen worden en eerder in elkaar verweven zijn. De redenen zijn afhankelijk van elkaar.

Dit blijkt uit de verklaringen van verzoeker tijdens het tweede verhoor:

T.

(...)

(verhoor I)

Verzoeker legt uit dat een groot deel van zijn familieleden Bagdad en Irak in het algemeen hebben moeten verlaten door de heersende situatie, en dit omwille van een vrees ten opzichte van de sjiiitische milities.

Meerdere van zijn broers en zussen hebben een langdurige verblijfsvergunning bekomen in Jordanië en hebben de veiligheid ginds opgezocht.

Dit element is een bijkomend bewijs van de problemen die de familie T. ervaart als soennitisch en welvend gezin binnen de problematische sectaire context van Bagdad.

Dit kwam aan bod tijdens het eerste verhoor:

(...)

(verhoor I)

(...)

(verhoor III)

Het feit dat U. zich tegen verzoeker keerde ten gevolge van de sigarettensmokkel was een doodsbedreiging voor verzoeker. Hij kon net ontkomen.

Verzoeker weet dat zijn broer problemen ondervond met U.:

(...)

(verhoor I)

Ook al staat dit niet gelijk aan een actieve medewerking in de partij kan dit nog steeds problemen opleveren.

(...)

(verhoor III)

■êr De sociale groep van Irakezen aanwezig in Syrië

(...)

(verhoor I)

«§■ De religieuze overtuiging van verzoeker

Voorafgaand aan zijn komst in België, was verzoeker soennitisch.

Verzoeker verklaart vandaag christen te zijn. Hij vond binnen zijn asielprocedure hierbij troost en voelt zich nu goed bij dit geloof. Hij heeft besloten om zich verder in dit geloof te storten.

Dit wordt bewezen door het attest van de Evangelische Christengemeente Peer (stuk 3).

Verzoeker verklaart dat zijn geloof problemen oplevert in het kortzichtige Bagdad waar de meerderheid van de mensen Moslim zijn.

In België kreeg hij echter de kans om vrij zijn geloof uit te drukken en woont hij trouw de kerkdiensten bij sinds juni 2017. Hij bezoekt de wekelijkse gebedsdiensten en de bijbelstudies. Hij ontving de christelijke doop op 27.01.2018.

Zoals hierboven vermeld maakt verzoeker, door zijn religieuze overtuiging, deel uit van de groepen die een hoger risico lopen in Irak.

(CCE, arrest n° 94 534 van 3 januari 2013 : <http://www.rvv-cce.be/sites/default/files/arr/A94534.AN.pdf>.)

III. IN ONDERGESCHIKTE ORDE: TOEKENNING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS

I. IN ONDERGESCHIKTE ORDE: TOEKENNING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMING (Artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980)

DEFINITIE

Artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 bepaalt het volgende:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, enten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit : [...]

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger a/s gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

De inhoud van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen weerspiegelt de inhoud van artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en fundamentele vrijheden.

- Artikel 2 EVRM:

"1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

(a) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;

(b) teneinde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;

(c) teneinde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken."

Artikel 3 EVRM:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens beschouwt artikel 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, die het recht op leven verankerd, als één van de meest fundamentele artikelen: "Het bekrachtigt een van de fundamentele waarden van democratische samenlevingen die samen de Raad van Europa vormen. We moeten de bepalingen dus eng interpreteren" (Arrest McCann, Farrell and Savage tegen Verenigd Koninkrijk van 27 september 1995, verzoek nr. 18984/91). Onder deze bepalingen wordt erkend dat de Staat geen enkele handeling kan aanvaarden die ertoe zou leiden dat het recht op het leven in gevaar gebracht wordt. Er moet aangetoond worden dat het risico van levensberoving echt is en dat de overheden van de Staat waarvan de verzoeker afkomstig is, niet in staat zijn om maatregelen te nemen die van aard zijn om het risico op vrijheidsberoving en het risico van behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM te miniseren en om een adequate bescherming te bieden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft verschillende methoden ontwikkeld om het reëel risico van vrijheidsberoving of onmenselijke behandeling te bewijzen.

a) De verzoeker moet aantonen dat zijn fysieke integriteit ernstig in gevaar zou worden gebracht in geval van terugkeer.

b) De verzoeker moet bewijzen dat hij deel uitmaakt van een kwetsbare groep die op systematische wijze het voorwerp uitmaakt van praktijken die in strijd zijn met de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

c) De verzoeker moet aantonen dat, in uitzonderlijke situaties van willekeurig geweld in het land herkomst, zijn loutere aanwezigheid op het grondgebied van zijn land van herkomst een reëel gevaar vormt voor zijn leven of fysieke integriteit.

In casu is verzoekster van mening dat Bagdad zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat haar aanwezigheid op het grondgebied van Bagdad een reëel gevaar vormt voor haar leven, haar persoon en haar integriteit.

A. HET BEGRIP VAN "GEWAPEND CONFLICT"

Het begrip van "intern gewapend conflict", waarnaar wordt verwezen door het artikel 48/4, § 2, c, van de wet van 15 december 1980, wordt noch bepaald door deze wet, noch door de voorbereidende werkzaamheden.

Sinds haar arrest van 08/07/20081, verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar de definitie van het Internationaal Straftribunaal voor het voormalige Joegoslavië in het kader van de zaak Tadic (Joegoslaviëtribunaal, Prosecutor v. Tadic, Interlocutory Appeal on Jurisdiction, Case No. IT-91-1-AR72 (2 oktober 1995), §70): "Er bestaat een gewapend conflict wanneer er[...] langdurige gewapend geweld plaatsvindt tussen overheden en georganiseerde gewapende groepen of tussen deze groepen binnen een staat².

Het Hof van Justitie van de Europese Unie verwerpt echter deze aanpak in haar arrest van 30/01/2014 "Aboubacar Diakité tegen CGVS": "met het oog op de toepassing van deze bepaling, dient het bestaan van een intern gewapend conflict te moeten worden aanvaard, wanneer er gevechten plaatsvinden tussen de reguliere strijdkrachten van een Staat en een of meer gewapende groepen of wanneer twee of meerdere gewapende groepen tegen elkaar vechten, zonder dat het noodzakelijk zou zijn dat dit conflict omschreven dient te worden als een gewapend conflict van niet-internationale karakter onder het internationaal humanitair recht en zonder dat de intensiteit van de gewapende confrontaties, het niveau van de organisatie van de strijdkrachten of de duur van het conflict het voorwerp zouden uitmaken van een afzonderlijke beoordeling van de mate van geweld die van kracht zou zijn in de betrokken gebied³.

Bijgevolg, "omvat de definitie van het Hof een breed scala aan hypothesen"⁴, de beoogde situaties in het kader van de subsidiaire bescherming hebben betrekking tot "gevechten tussen één of meer gewapende groepen onderling"⁵.

In casu stelt verweerder het bestaan van een intern gewapend conflict in Bagdad niet in vraag.

De Commissaris-Generaal beweert inderdaad dat verschillende gewapende groepen tegen elkaar vechten in Bagdad : ISIS, nationale veiligheidsdiensten (leger en politie), sjiitische milities en criminele bendes en leden van milities die uit eigen initiatief handelen. De verwerende partij betwist dan ook niet 'dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict⁶. Dit geweld in Bagdad vertaalt zich in "terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds"⁷.

B. HET BEGRIP "WILLEKEURIG GEWELD"

Verweerder meent dat er 'in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwichtige gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet. Hierna zal aangetoond worden dat er actueel in Bagdad een dermate hoge graad van willekeurig geweld gaande is, dat de loutere aanwezigheid van verzoekster in dit gebied een ernstig gevaar vormt voor haar leven of persoon.

Er dient erop gewezen te worden dat het begrip van "willekeurig geweld" noch wordt bepaald in de Conventies van Genève, noch in het internationaal recht, noch in het Belgische recht. De "Petit Larousse" van 1995 definieert "willekeurig geweld" als het geweld dat "slaat op willekeurige wijze, zonder onderscheid".

Zo stellen Konstantin De Haes en Jean-François Hayez bijvoorbeeld in hun boek "Le statut administratif des étrangers" (ADDE, 2009) dat de volgende oorlogsmisdaden als gevallen van willekeurig geweld dienen te worden beschouwd: willekeurige bombardementen, opzettelijke aanvallen op de eigendom of de burgerbevolking, vervolgingen, aanvallen met als primair doel om terreur te verspreiden onder de bevolking (...) zelfmoordaanslagen tegen burgerdoelen (K. DE HAES et J.-F. HAYEZ, Le statut administratif des étrangers, ADDE, 2009, Nijvel, p.162).

Er dient opgemerkt te worden dat de mate van willekeurig geweld hier wordt betwist door het CGVS.

Echter, zoals hieronder zal worden aangetoond, is er momenteel in Bagdad sprake van een dermate hoge graad van willekeurig geweld, gezien het grote aantal aanvallen die in de afgelopen maanden plaatsvonden en gezien er een reële kans is tot ernstige bedreigingen van het leven of de persoon ten aanzien van alle burgers.

Ter gelegenheid van de zaak "Diakité", heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het belang onderstreept van het begrip "willekeurig geweld" in het kader van de toekenning van de status van subsidiaire bescherming. Met betrekking tot gewapende conflicten, verwijst het Hof naar het arrest "Noor Elgafaji tegen Staatssecretaris van Justitie" van 17/02/2009: "het bestaan van een dergelijke bedreiging kan uitzonderlijk worden geacht als bestaande te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het gewapende conflict [...] een dermate hoog niveau hebben bereikt dat er gegronde bestaan om aan te nemen dat een burger dat teruggestuurd wordt in het betrokken land of, in voorkomend geval, in de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid in deze gebieden een reëel risico oploopt om aan voornoemde bedreigingen te worden onderworpen".

Geen verdere begeleiding wordt gegeven aan de nationale autoriteiten om het niveau van geweld concreet te evalueren¹⁰.

"De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot wijdverbreid geweld is leerzaam op dit punt¹¹ en in het bijzonder haar arrest van 28/06/2011 "Sufi en Elmi tegen VK". Bij deze aangelegenheid heeft het Hof uitspraak gedaan over het risico van schending van artikel 3 EVRM (verbod op foltering en onmenselijke en vernederende behandeling) in geval van verdrijving naar Somalië¹²: "Een algemene geweld situatie vertoont een voldoende graad van intensiteit om een dergelijke risico te vertonen slechts "in de meest extreme gevallen". De volgende criteria zijn relevant (maar niet uitputtend) voor het bepalen van de mate van intensiteit van een conflict: of de partijen bij het conflict gebruik maken van oorlogsmethoden en tactieken die het risico van mogelijke burgerslachtoffers doet verhogen, of als ze rechtstreeks burgers als doelwitten nemen; de herhaaldelijke aard van het gebruik van dergelijke methoden of tactiek tussen de partijen in het conflict; de gelokaliseerde- of verlengde aard van de gevechten; ten slotte het aantal omgekomen burgers, gewonden en ontheemden door de gevechten"¹³.

Hoewel het begrip "willekeurig geweld", dat wordt gebruikt in artikel 48/4 §2, c), niet overeenkomt met het begrip "algemene situatie van geweld, waarvan de intensiteit voldoende is om een risico van schending te creëren van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens zijn de criteria ontwikkeld door het EHRM intéressant.

Verweerder is echter van mening dat het verschillende objectieve elementen zou moeten overwegen om de werkelijke risico's te beoordelen die in artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980 worden genoemd, onder meer het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict-gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelstellingen van de partijen in het conflict, de aard van het geweld, de impact van het geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld van de burgers vereist hun land te verlaten of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst.

SITUATIE VAN WILLEKEURIG GEWELD IN BAGDAD DIE DE VERLENING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMING RECHTVAARDIGT

In casu, is er sprake van een algemene willekeurig geweldssituatie in Bagdad dat van aard is om een reëel risico te doen ontstaan in hoofde van alle burgers om het voorwerp te zijn van ernstige bedreigingen tegen het leven of de persoon aan de hand van een detaillering van alle criteria onthuld door het EHRM of gebruikt door het CGVS.

We hernemen hieronder de criteria die door het EVRM werden opgesomd (A, B, C en D) en associëren ze met de criteria die door het CGVS werden aangenomen (vermeld tussen haakjes) om aan te tonen dat er zonder twijfel een ernstige situatie van willekeurig geweld is in Bagdad.

1. DE VRAAG NAAR DE GEBRUIKTE OORLOGSMETHODEN EN TACTIEKEN DOOR DE PARTIJEN IN HET CONFLICT DIE VAN AARD ZIJN OM HET RISICO VAN HET AANTAL BURGERSLACHTOFFERS TE DOEN VERHOGEN, OF DIE RECHTSTREEKS GERICHT ZIJN TEGEN DE BURGERS "(DE DOELSTELLINGEN DIE GESTREVEN WORDEN DOOR DE PARTIJEN IN HET CONFLICT, DE AARD VAN DE GEBRUIKTE GEWELD EN DE INTENSITEIT VAN DEZE INCIDENTEN)

Het is duidelijk dat de partijen die betrokken zijn in het conflict gebruik maken van oorlogsmethoden en tactieken die van aard zijn om het risico te doen verhogen van het aantal burgerslachtoffers.

Het Commissariaat-generaal geeft zelf toe dat de Islamitische Staat in Bagdad in de eerste twee maanden van 2016 twee keer gebruik heeft gemaakt van militaire tactieken (gecombineerde militaire operaties) om een directe confrontatie met de Iraakse veiligheidstroepen te provoceren (respectievelijk op 11 januari en 28 februari 2016). Zoals terecht onderlijnd wordt door Caritas International en de CIRE in hun verslag Parole à l'Exil. Les demandeurs d'asile irakiens et en particulier de Bagdad van mei 2016, heeft er volgens de Cedoca geen enkele rechtstreekse confrontatie in 2015 plaatsgevonden, zodat deze twee gebeurtenissen in twee maanden tijd op een duidelijke toename van het geweld sinds januari 2016 wijzen. Bovendien kan men zich afvragen of het werkelijk om uitzonderlijke gebeurtenissen gaat, zoals beschreven door de Cedoca en het CGVS, aangezien deze twee aanvallen zeer kort in tijd plaatsvonden¹⁴.

Meer nog, de partijen in het conflict hebben ongetwijfeld burgers rechtstreeks als doel. Inderdaad, en zoals gesteld door de Cedoca in de COI Focus Bagdad van 05.07.2017, hoewel ISIS zijn aanvallen specifiek richt op sjiitische burgers, is zijn eerste doelstelling om zo veel mogelijk burgers te doden in drukke plaatsen zoals markten of moskeeën. Zo worden er regelmatig terreuraanslagen gepleegd door zelfmoordterroristen in de Iraakse hoofdstad.

ISIS heeft de verantwoordelijkheid voor het grootste deel van deze aanslagen geclaimd die duidelijk omschreven kunnen worden als intens, zoals ook het CGVS dat doet.

J. Wing, hoofdredacteur van de blog "Musings on Iraq", schrijft hierover : "Attacks on Baghdad have skyrocketed in 2016 as IS has begun shifting to more terrorist attacks. There were 283 incidents in the capital in May leading to 628 dead and 1,478 wounded. The 151 IEDs and 30 sticky bombs are unfortunately part of the day to day routine of the province hitting shops, markets and other areas known for public gatherings. Last month however, IS also set off 1 motorcycle bomb, 12 suicide bombers, and was one sign that the Islamic State was still carrying out its spring campaign as it focused upon mass casualty bombings on civilian areas"¹⁵.

(Vrije vertaling : Aanvallen op Bagdad hebben enorm toegenomen in 2016 omdat IS is begonnen met een verschuiving naar meer terreur aanslagen. Er waren 283 incidenten in de hoofdstad in mei die 628 doden en 1478 gewonden hebben opgeëist. De 151 IED's en 30 sticky bombs maken deel uit van de dagelijkse routine van de provincie die winkels, markten en andere gebieden die bekend staan voor openbare bijeenkomsten, raken. Vorige maand heeft IS 1 motorfietsbom, 12 zelfmoordterroristen, en 13 autobommen doen afgaan die toegevoegd worden aan het bloedbad. Deze hebben samen geleid tot 274 doden en 538 gewonden. Dit was een teken dat de Islamitische Staat nog steeds haar lente-campagne aan het uitvoeren was omdat het zich focuste op massa bombardementen gericht op burgerdoelen).

Verwerende partij begaat dan ook een kennelijke beoordelingsfout in de motivatie van zijn beslissing.

2. HET VEEL VOORKOMEND KARAKTER OF NIET VAN DERGELIJKE METHODEN OF TACTIEKEN IN HOOFDE VAN DE PARTIJEN IN HET CONFLICT (HET AANTAL INCIDENTEN DIE BETREKKEING HEBBEN TOT HET CONFLICT)

Cedoca repertorieert in de COI Focus Bagdad van 05.07.2017 de "zware aanslagen in Bagdad", zonder vermelding van de definitie en het minimale aantal slachtoffers. Hij lijst zo 39 "zware aanvallen" voor het jaar 2015 en 30 voor het jaar 2016. Verzoeker verwijst hier naar de argumenten van Caritas International: Hoewel de notie 'aanval' niet wordt bepaald door de Cedoca, moeten we toch het opvallende verschil opmerken met het aantal incidenten die J. Wing geeft voor 2015 in Bagdad, zijnde van 2.63116 en voor 2016, zijnde 3,42017. Dit verschil is vooral verontrustend omdat de Cedoca zelf verwijst naar de blog van J. Wing "Musings on Iraq" voor onderzoeksdoeleinden voor het schrijven van de COI18.

De Islamitische Staat is niet de enige oorzaak van het geweld tegen burgers in Bagdad : sjiitische milities, criminele organisaties en milities die uit eigen initiatief handelen zijn verantwoordelijk voor een meer individuele vorm van geweld tegen burgers: discriminatie en intimidatie op checkpoints, doodsbedreigingen, ontvoeringen voor losgeld, standrechtelijke executies, intimidatie op werkplaats, vernieling van eigendommen, diefstal, inbraak, enz.

3. DE GELOKALISEERDE- OF VERLENGDE AARD VAN DE GEVECHTEN

Het gehele Iraakse grondgebied is het slachtoffer van de aanvallen.

1.

We moeten niet vergeten dat Bagdad de kleinste van de 18 provincies van Irak is, met slechts 4.555 km², terwijl de totale oppervlakte van het Iraaks grondgebied 435.052 km² is. Bagdad vertegenwoordigd zo maar ook 1,047% van het gehele oppervlak van het land.

2.

De provincie Bagdad, gelegen in het centrale deel van het land, telt 7.145.470 inwoners (bijgewerkt cijfer voor 2017). Bagdad is dus een provincie met een zeer hoge bevolkingsdichtheid, met ongeveer 1.569 inwoners per km². Met zoveel inwoners per km², is het duidelijk dat wanneer een bom ontploft, heeft dramatische gevolgen voor iedereen in de omgeving. Gezien de dichtheid van mensen per vierkante kilometer, is het aantal collatérale schade aanzienlijk.

3.

Gezien het verschrikkelijke geweld dat plaatsvond in Bagdad in 2016, identificeert de UNAMI (Verenigde Naties Irak) de dood van 3,132 burgers en 8,829 gewonde burgers. Volgens J. Wing ("Musings on Iraq"), zijn 5.319 burgers omgekomen en 13.462 gewonden gevallen en volgens Iraq Body Count zijn 3.744 mensen omgekomen. Het verschil tussen deze cijfers is te wijten aan de door de overheid opgelegde censuur en de onmogelijkheid om het geheel van de incidenten in de Iraakse hoofdstad dagelijkse dekken¹⁹.

Dit betekent concreet dat gemiddeld 11 burgers per dag overleden in Bagdad in het jaar 2016. Als we verwijzen naar de recente aanslagen in Parijs op 13.11.2015 en Brussel op 22.03.2016 en de omvang

dat dergelijke drama's nemen in de hele westerse wereld, mag men de dagelijkse aanslagen in Bagdad niet minimaliseren.

De tabel hieronder geeft het aantal burgerdoden ten gevolge van het geweld weer op het gehele Iraakse grondgebied sinds 2003 (<https://www.iraabodvcount.org/database/>).

- > Het jaar 2013 telt 9851 doden.
- > 2014 is recent het dodelijkste jaar met 20.169 doden.
- > Voor 2016 tellen we 16,393 doden.

Monthly civilian deaths from violence, 2003 onwards

(...)

Er kan dan ook worden gezegd dat het conflict in Bagdad een gelokaliseerd karakter heeft aangezien het gemiddelde van 3.744 burgerslachtoffers (volgens Iraq Body Count) voor het jaar 2016, het totale aantal burgers gedood in Irak bedragende 16.393 slachtoffers. Bijgevolg vertegenwoordigen de burgerdoden in Bagdad 22,84% van alle burgerdoden in Irak. Beweren dat het conflict in Bagdad geen lokaal karakter vertoont, zou de ontkenning zijn van een verschrikkelijke objectieve vaststelling.

4. HET AANTAL OMGEKOMEN BURGERS, GEWONDEN EN ONTHEEMDEN DOOR DE GEVECHTEN (HET AANTAL BURGERS DIE SLACHTOFFERS ZIJN VAN WILLEKEURIG GEWELD, DE IMPACT VAN HET GEWELD OP HET LEVEN VAN DE BURGERS EN DE MATE BURGERS OM HUN LAND MOETEN VERLATEN OMWILLE VAN HET GEWELD OF, INDIEN VAN TOEPASSING, HUN REGIO VAN HERKOMST)

1.

Het CGVS stelt dan ook dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden burgerslachtoffers opeist.

Wij verwijzen naar punt C betreffende het aantal burgerslachtoffers in Bagdad. Het geweld in Bagdad treft alle burgers. Er is duidelijk sprake van willekeurig geweld waarvan alle burgers het slachtoffer kunnen zijn. ISIS richt zijn aanslagen op de hoofdstad en er wordt ook niet in twijfel getrokken dat deze terroristische organisatie als doel heeft om zoveel mogelijk burgers te bereiken tijdens het plegen van zijn aanslagen in de Iraakse hoofdstad. Als men de recente internationale pers leest, kunnen we de omvang van het geweld van de aanvallen realiseren (zie bijvoorbeeld de aanslagen die plaatsvonden op 11 januari, 28 februari, 11, 17 en 30 mei 2016, 9 juni 2016, 3 juli 2016, 6 en 9 september 2016).

2.

Er dient erop gewezen te worden dat de minister van Buitenlandse Zaken Didier Reynders in tegenspraak staat met de staatssecretaris Théo Francken met betrekking tot de veiligheid in Bagdad, "De Buitenlandse Zaken ontraden ten sterkste om te reizen naar Irak, waaronder de hoofdstad, omdat de veiligheid er niet gegarandeerd kan worden. Ik heb hem er al op gewezen dat we nog steeds de situatie zullen moeten analyseren", aldus Didier Reynders. Hij voegde hieraan toe "Ik vraag aan de diensten, en de zijne, om zich desbetreffende uit te spreken. Hebben wij te maken met een veilige situatie of niet? Ik ben hiervan niet overtuigd."20.

Men dient ook op te merken dat Canada "iedere reis" naar Irak ontraadt, behalve in Iraakse Koerdistan in het noordoosten. « Des attentats à la voiture piégée, des embuscades contre des véhicules ainsi que des tirs de mortier et de roquettes se produisent périodiquement dans tout le pays, y compris à Bagdad et dans la zone internationale de Bagdad, faisant de nombreux morts. En effet, beaucoup de passants sont tués ou blessés lors de telles attaques coordonnées. Le risque de se trouver au mauvais endroit au mauvais moment demeure donc élevé.(...) Les postes de contrôle se sont multipliés à Bagdad et dans d'autres régions de l'Iraq. Montrez vous très coopératif et faites preuve d'un grand respect aux postes de contrôle. Le fait qu'une personne porte un uniforme de la police ou de l'armée iraquienne ne garantit pas qu'elle soit investie de pouvoirs officiels. Redoublez de prudence aux postes de contrôle ponctuels, où il se commet souvent des meurtres, des enlèvements et des vols »21. (Vrije vertaling : Aanvallen met autobommen, hinderlagen tegen voertuigen en mortieren en raketten komen regelmatig voor in het hele land, met inbegrip van Bagdad en de internationale zone in Bagdad, waardoor veel doden vallen. Inderdaad, er werden vele voorbijgangers gedood of gewond tijdens dergelijke gecoördineerde aanvallen. Het risico om in de verkeerde plaats op het verkeerde moment te zijn is nog steeds zeer hoog. (...) Er zijn vele checkpoints verspreid in Bagdad en andere delen van Irak. Laat zien dat je zeer coöperatief bent en toon veel respect bij de checkpoints. Het feit dat een persoon een uniform van de politie of het Iraakse leger draagt is geen garantie dat hij werkt in officiële hoedanigheid. Wees extra voorzichtig bij voorlopige checkpoints, waar vaak moorden, ontvoeringen en berovingen gepleegd worden).

Het Verenigd Koninkrijk raadt enkel de "essentiële reizen" aan en dan nog dient het in sommige gebieden en onder gewapende begeleiding te gebeuren²². De Verenigde Staten beweren dat het sektarische en terroristische geweld is toegenomen sinds het begin van 2013, vooral in de provincie van de hoofdstad (laatste update op 14 juni 2017)²³. Ten slotte raadt België, dat zijn advies met betrekking tot de reizen niet heeft gewijzigd sinds februari, iedere reis naar Irak "formeel" af onder vermelding van het "r/s/co dat het geweld tot in Bagdad zou uitlopen"²⁴.

3.

Hierbij dient men ook de opmerking van Hans Christof Graf von Sponeck te vermelden, voormalig coördinator van de humanitaire programma van de VN in Irak, die als "absurd" de verklaring van Washington, door de plaatsvervangende woordvoerder van de US State Department Mark Toner, over de verbetering van de situatie in Irak sinds het begin van de Amerikaanse bombardementen, omschreef. Toen hij desbetreffende ondervraagd werd, voegde hij hieraan toe: "Ik weet niet waar ze het over hebben, omdat alle indicatoren aangeven, zonder de kranten te moeten lezen, maar gewoon door te kijken naar de foto's, dat de vernietiging van de staat gaande is.

Ik zie persoonlijk geen vooruitgang. Wij hebben vandaag een probleem in het noorden van het land waar de relaties tussen de Koerden en Arabieren in Irak niet goed zijn. Er is natuurlijk ook het probleem van Daesh. Zoals we zien, Ramadi, centraal Irak en Mosul zijn nog steeds in hun bezit. Er is ook de probleem van de verdeeldheid binnen de regering in Bagdad. Dus vraag ik me af over welke vooruitgang ze het hebben?

Het is gewoon een droom. We hopen met heel ons hart om tot die conclusie te komen, maar het is vrij ver van de realiteit op het terrein. (...). Tenzij ze schizofreen zijn, zou ik zeggen dat ze niet echt geloven dat Irak nu beter is in vergelijking met een paar jaar geleden. De verslechtering van de situatie is duidelijk. En als je een bewijs wilt, neem een kijkje naar al die mensen die Irak te verlaten, in het Midden- Oosten, de Middellandse Zee oversteken om naar Griekenland te komen en eindigen in de buurt van de Hongaarse hekwerk. En dan heb je een heel andere conclusie"²⁵.

4.

Een diepe politieke crisis verontrust de regering en het Parlement. Talrijke Irakezen manifesteren sinds maanden in de Iraakse hoofdstad tegen de corruptie van de regering, eisend dat de omgekochte hooggeplaatsten voor verantwoordelijk worden gehouden en dat een nieuwe regering wordt opgesteld. Hierop heeft de Iraakse Eerste minister, Haider al-Abadi, aan het Parlement een plan voor de uitvoering van de maatregelen tegen corruptie die in 2015 werden goedgekeurd, voorgelegd, maar dit plan werd heftig verworpen. De politieke situatie is sindsdien chaotisch²⁶. Een noodtoestand werd in Bagdad verklaard wanneer de demonstranten de internationale zone en het Parlement, op 30 april 2016, zijn binnengedrongen (of groene zone, wijk die in hoge mate in het centrum van Bagdad wordt veiliggesteld, waar zich de zetel van de regering en verschillende ambassades bevinden)²⁷.

Op 20 mei 2016 werden minstens vier betogers gedood en meer dan 500 gewond door de Iraakse veiligheidstroepen toen ze de Groene Zone binnendrongen vanwege hun ontevredenheid met de overheid.

III. IN UITERST ONDERGESCHIKTE ORDE

In het licht van bovenstaande elementen kan gesteld worden dat het CGVS de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en dat de beslissing dus het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 en artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 schendt.

In het licht van bovenstaande elementen, schendt het CGVS ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen) alsook artikel 26 van het koninklijk besluit van 11.07.2003.

De motivatie van de bestreden beslissing is onvoldoende en de CGVS schendt dus ook artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Voor deze redenen past het om de bestreden beslissing te vernietigen.

1. SCHENDING VAN ARTIKEL 48/4 §2 C) VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HETGRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN

Verweerder erkent het volgende : "Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn".

Het UNHCR stelt echter in haar Position on returns to Iraq dat het hele land werd getroffen, op directe of indirecte wijze, door de huidige crisis en er bij andere landen aandringt om geen gedwongen terugkeer naar Irak uit te voeren - zonder een onderscheid te maken tussen de regio's.

Verweerder erkent dat "de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is" maar dat er rekening moet worden gehouden met objectieve bewijzen om het reële risico te beoordelen die genoemd wordt in artikel 48, § 2 c) van de wet van 15 december 1980²⁹.

In het rapport van het UNHCR van november 2016, waarnaar verweerder meent zich te hebben verwezen, wordt gesteld dat: "Since 2014, there has reportedly been a renewed surge in targeted violence against Sunni Arabs in Baghdad and other government-controlled areas of Iraq, with Sunni Arabs exposed to death threats, house demolitions and forced expulsion, 114 abduction/disappearance, and extra-judicial execution.¹¹⁵ Sunni civilians, including IDPs, have reportedly been targeted by the ISF and forces affiliated with the PMUs for killings and the destruction

of homes, shops and mosques in apparent acts of reprisal following ISIS attacks aimed at Shi'ite civilians."

(Vrije vertaling: Sinds 2014 is er sprake van een vernieuwde stijging van gericht geweld tegen Sunni-Arabieren in Bagdad en andere gebieden van Irak die onder controle van de overheid staan, waarbij Sunni-Arabieren worden blootgesteld aan doodsb bedreigingen, huisvernieling en gedwongen uitwijzingen, ontvoeringen/verdwijningen en buitengerechtelijke executies. Soennitische burgers, waaronder IDP's, worden naar verluidt gevisieerd door de ISF en de groeperingen die zijn verbonden aan de PMU's door middel van moorden en de vernieling van huizen, winkels en moskeeën in duidelijke wraakacties na ISIS-aanvallen gericht op Sjiitische burgers.)

Artikel 48/4 § 2, c), van de Vreemdelingenwet bepaalt in § 1 van hetzelfde artikel de bedoelde ernstige inbreuken: "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

<http://rudaw.net/english/middleeast/iraq/21052016>: RUDAW, Baghdad update: Sadr slams gov't for deaths of protesters, 20 May 2016. <http://rudaw.net/english/middleeast/iraq/200520165>.

De wet van 15 december 1980 en de "Kwalificatierichtlijn"³¹ bevatten geen spoor van de vergelijking tussen de verschillende regio's van hetzelfde land om het bestaan te bepalen van ernstige bedreigingen tegen het leven, van willekeurig geweld of gewapend conflict.

Het doet er niet aan toe dat sommige steden of regio's gevaarlijker zijn dan anderen: als de stad of de regio van waaruit een asielzoeker is afkomstig, is onderworpen aan willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, moet de status van subsidiaire bescherming hem worden verleend.

In casu, schendt verweerder artikel 48/4, § 2 c) door het induceren van een notie van vergelijking in de definitie van de subsidiaire beschermingsstatus.

B.

Bovendien stelt verweerder dat er nu in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld is zo hoog dat er ernstige redenen bestaan om te geloven dat de loutere aanwezigheid in Bagdad een reëel risico met zich meebrengt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging tegen het leven of de persoon in de zin van het voormelde artikel 48/4 §2 c).

Er moet worden opgemerkt dat artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 verwijst naar ernstige redenen om te geloven dat, moest een persoon terugkeren naar de plaats waar hij oorspronkelijk verbleef, hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Ernstige schade wordt onder meer omschreven als "ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

Het bestaan van een situatie van willekeurig geweld als gevolg van bedreigingen van het leven van burgers, is precies wat er wordt beschreven in artikel 48/4, § 2 c) van de wet.

Dit artikel spreekt niet van een zekere mate of een bepaalde intensiteit van willekeurig geweld. Integendeel, de aanwezigheid van willekeurig geweld impliceert bedreigingen tegen het leven van burgers.

Verweerder is van mening dat er een situatie van willekeurig geweld gaande is in Bagdad, maar is van mening dat de mate van willekeurig geweld niet hoog genoeg is om overeen te komen met de definitie van subsidiaire bescherming.

Door te beweren dat er een zekere mate van willekeurig geweld vereist is om subsidiaire bescherming te bieden, schendt verweerder artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980 door voorwaarden toe te voegen aan de wet.

2. SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKEMOTIVERING VAN ADMINISTRatieve HANDELINGEN.

A.

Verweerder beweert met betrekking tot het document "UNHCR's Position on returns to Iraq", van november 2016, dat "Nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complémentaire vorm van bescherming te bieden".

Het UNHCR stelt dat, wanneer het Verdrag van Genève niet van toepassing is op een persoon afkomstig vanuit Irak, er bredere criteria worden toegepast die betrekking hebben tot de status van vluchteling, zoals opgenomen in de relevante regionale instrumenten of aanvullende vormen bescherming.

In casu, dient men de nadruk te leggen op het feit dat het UNCHR aan de Kwalificatierichtlijn, de naam geeft van richtlijn van "personen die nood hebben aan een subsidiaire bescherming". Het is al het ware om de nadruk te leggen op dit aspect van de richtlijn, wanneer de vluchtelingenstatus geweigerd werd. Daarom is het onjuist om te beweren dat het UNHCR de toekenning van subsidiaire bescherming niet zou aanraden ten aanzien van mensen uit Irak. Het UNHCR dringt integendeel de overheden erop aan

het onderzoek van de voorwaarden niet te beperken tot het status van vluchteling, maar bredere criteria van bescherming te zoeken, zoals die voor subsidiaire bescherming.

In casu, schendt de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve handelingen, omdat de motivering niet voldoende adequaat is in het licht van de informatie die vervat ligt in de voornoemde bronnen.

B.

Bovendien was verweerder van mening tot in augustus 2015 dat men aan personen afkomstig uit Bagdad de subsidiaire bescherming moest toekennen, omwille van het willekeurige geweld dat er toen gaande was, maar zegt dat sinds eind oktober 2015/april 2016 de situatie in Bagdad niet overeenkomt met artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980.

Verweerder legt absoluut niet uit in welke mate de situatie is veranderd in Bagdad sinds augustus 2015, terwijl verzoekster hierboven heeft aangetoond dat de situatie niet dermate is veranderd om een weigering tot de verlening van de subsidiaire bescherming te rechtvaardigen.

De bestreden beslissing schendt de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve handelingen aangezien het absoluut niet motiveert welke veranderingen er hebben plaatsgevonden in Bagdad sinds de maand augustus 2015 die de weigering om de status van subsidiaire bescherming te verlenen kunnen rechtvaardigen.

3. SCHENDING VAN ARTIKEL 26 VAN HET KONINKLIJK BESLUIT TOT REGELING VAN DE WERKING VAN EN DE RECHTSPLEGINGVOOR HET COMMISSARIAAT-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

Verweerder verwijst naar een aantal vaststellingen, zonder op enige wijze haar beweringen te staven.

Nochtans stelt artikel 26 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat: "De Commissaris-generaal of één van zijn adjuncten kan zich, in zijn beslissing, steunen op inlichtingen die werden verkregen van een persoon of een instelling via telefoon of e-mail. In het administratief dossier moet er gepreciseerd worden waarom deze persoon of deze instelling gecontacteerd werd evenals de redenen die toelaten hun betrouwbaarheid aan te nemen. De informatie die via de telefoon werd verkregen, moet schriftelijk worden samengevat. Deze samenvatting dient de naam van de persoon die per telefoon werd gecontacteerd, te vermelden, een korte beschrijving van zijn activiteiten of van zijn functie te geven, zijn telefoonnummer, en datum waarop het telefoongesprek heeft plaatsgehad vermelden alsook een kort overzicht van de vragen die tijdens het telefoongesprek werden gesteld en de antwoorden die door de gecontacteerde persoon werden gegeven".

De RvV specificeert dat³⁴: "De Raad van State was in dit verband van oordeel in haar arrest nr. 223 434 van 7 mei 2013, dat "[...] deze bepaling [artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003] past in de uitbreiding van een rechtspraak van het Hof van de Raad van State, die zich zeer had gereserveerd getoond "[...] met betrekking tot de verzamelde bewijzen door middel van telefonische- of elektronische middelen, worden deze bewijzen slechts toegelaten mits de bron van de informatie, de exacte identiteit van de persoon die de basis vormt en de wijze waarop het was verzameld worden gespecificeerd in de beslissing of, althans, in het administratieve dossier; [...] dit is de reden waarom artikel 26, paragraaf 2 van het koninklijk besluit heeft bepaald dat de redenen waarom een persoon of instelling worden gecontacteerd, en degenen die de betrouwbaarheid van deze personen en instellingen kunnen aantonen, opgenomen worden in het administratief dossier en dat wanneer de informâmes worden verzameld via telefoon, een "gedetailleerd verslag" vereist is en ook specifieke verwijzingen moet bevatten; [...] het doel van deze maatregel is volgens het verslag aan de koning, om de juistheid van de daarin vervatte informatie te controleren; [...] in geval van niet-naleving van artikel 26, reeds aangehaald, is het niet nodig dat dit artikel niet is voorgeschreven op straffe van nietigheid om een dergelijke onregelmatigheid te censureren; [...] de aanwijzingen voorzien in het kader van deze bepaling met het oog op de waarborg van de tegenstelbaarheid van debatten en om de controle te waarborgen van de betwiste bronnen laat toe om te beoordelen dat hun niet-naleving een "materiële onregelmatigheid" in de zin van artikel 39/2, § 1, paragraaf 2, 2°, van de voornoemde wet van 15 december 1980 dat toelaat (aan de Raad) om de bestreden beslissing te vernietigen hetzij voor de reden dat de bestreden beslissing is aangetast door ernstige onregelmatigheid die niet kan worden hersteld door de Raad, hetzij omdat er essentiële elementen ontbreken die impliceren dat de Commissie niet kan concluderen dat de bevestiging of wijziging bedoeld in 1° zonder verdere onderzoeksmaatregelen te hebben uitgevoerd. (Raad van State, arrest n°223 434 van 7 mei 2013)".

Daarom moet opgemerkt worden dat de bestreden beslissing absoluut niet gestaafd wordt, behalve door middel van twee documenten waaruit informatie blijkt die op haar beurt ook niet gestaafd wordt.

Anderzijds, verwijst de COI van 05.07.2017 voor de informatie die het bevat naar websites en URL's die niet worden genoemd, inderdaad vaak wordt enkel verwezen door middel van de vermelding van het woord "URL", zonder enige precisering van de desbetreffende URL.

ANe informatie die afkomstig zijn van het internet hebben dus geen referentie: de verzoekster is dus absoluut niet in staat om de controle te voeren over de betwiste bronnen en om de naleving van het voornoemde artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 te verzekeren, aldus wordt dit artikel geschonden.

Bovendien zijn veel referenties van de COI e-mails die niet worden overgenomen in het rapport, waarvan de auteurs soms zelfs niet worden gespecificeerd:

Institute for the Study of War, email van 16/09/201535

Hooggeplaatste medewerker internationale organisatie in Bagdad, email van 16/09/2015, 02/10/2015, 21/03/201636

UNHCR Régional Reseach & Information Officer, Office of the MENA Director in Amman, telefoongesprek, 16/09/201537

In een arrest van 15/09/201538, stelt de RW : "verzoekster verwijt de niet vermelding in het administratieve dossier van de informatie waarop de verweerder zich heeft gebaseerd, met inbegrip van de inhoud van de telefoon en e-mail, met de gestelde vragen en gegeven antwoorden" en oordeelde dat "verweerder niet voldaan heeft aan de eisen van artikel 26 van het voornoemde koninklijk besluit van 11 juli 2003". In dezelfde zin heeft uw Raad geoordeeld in augustus 2015 dat de "informatie [...] is gebaseerd op een e-mail [...] Hoewel verweerder een overzicht geeft van het antwoord vervat in deze email, merkt de Commissie op dat het niet was verbonden aan het administratief dossier. Om deze redenen kan de Raad niet op adequate wijze de inhoud controleren van de informatie die werden uitgewisseld".

In een arrest n° 165 616 van 12 april 2016, heeft Uw Rechtspraak betreffende de COI Focus Bagdad van 6.10.2015 gesteld dat « si une grande partie du rapport concerné se base sur des données publiques aisément accessibles, le Conseil constate qu'un certain nombre de constats, en particulier ceux concernant l'ampleur réelle du nombre de victimes et l'emprise des milices chiïtes sur la sécurité et le maintien de l'ordre, émanent de divers entretiens téléphoniques et courriels qui ne sont pas annexés audit document. Dès lors, le Conseil considère que la partie défenderesse n'a pas respecté le prescrit de l'article 26 de l'arrêté royal du 11 juillet 2003 précité. En conséquence, les décisions sont entachées d'une irrégularité substantielle, qui, en l'espèce, ne saurait être réparée par le Conseil, et doivent être annulées conformément à l'article 39/2, §1er, alinéa 2, 2°, de la loi du 15 décembre 1980 ». (Vrije vertaling : als een groot deel van het betrokken verslag op gemakkelijk toegankelijke openbare gegevens gebaseerd is, stelt de Raad vast dat een zeker aantal constatering, in het bijzonder die betreffende de reële omvang van het aantal slachtoffers en de invloed van de sjiiitische milities op de veiligheid en de ordehandhaving, op verschillende telefonische onderhouden en brieven gebaseerd zijn, die niet in het voornoemde document werden bijgevoegd. Derhalve is de Raad van mening dat de Verwerende partij het voorschrift van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 niet heeft geëerbiedigd. Bijgevolg zijn de beslissingen door een wezenlijke onregelmatigheid aangetast, die, in het onderhavige geval, door de Raad niet hersteld kunnen worden, en moeten ze overeenkomstig artikel 39/2, §1er, alinéa 2,2°, van de wet van 15 december 1980 geannuleerd worden).

Een gelijke redenering dient genomen te worden met betrekking tot de COI Focus Bagdad van 05.07.2017: er wordt namelijk verwezen naar dezelfde e-mails dan bij het opstellen van de COI Focus Bagdad 6.10.2015 en zelfs nieuwe berichten verzonden in 2016. Dit is tegenstrijdig met artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 omdat verzoekster niet in staat is om de inhoud van deze contacten na te gaan.

De bestreden beslissing schendt dus het artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing, in uiterst ondergeschikte orde, vernietigd te worden. IV."

2.2. Stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker een attest van de Evangelische Christengemeente te Peer.

Met een aanvullende nota van 13 juni 2018 legt de verwerende partij het document "COI Focus Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 neer.

Op 14 juni 2018 maakt de verzoekende partij per faxbericht een aanvullende nota over, waarbij verklaart het volledige paspoort neer te leggen, evenals een psychologisch attest en een attest van een schotwonde. De twee attesten bevinden zich hier evenwel niet bij en de fotokopie van het paspoort blijkt onleesbaar te zijn. De verzoekende partij legt ter terechtzitting de aanvullende nota met stukkenbundel neer die op 14 juni 2018 reeds gedeeltelijk per fax aan de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werden overgemaakt. Zij legt tevens 3 psychologische verslagen neer.

Met een aanvullende nota, ingediend bij ter post aangetekend schrijven van 18 juni 2018 en door de Raad ontvangen op 21 juni 2018, legt verzoeker een volledige kleurenkopie neer van een paspoort, met een eensluitende vertaling van bepaalde bladzijden, een niet vertaalde Syrische verblijfskaart van zijn vrouw, evenals een (gedeeltelijke) kleurenkopie van haar Iraakse paspoort, verschillende (niet-vertaalde) verblijfskaarten van zijn broers M. en A. en een kopie van het paspoort van verzoekers zoon A.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle

relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

2.3.3. De vluchtelingenstatus

a. De motieven van de bestreden beslissing

Het CGVS oordeelde dat verzoeker (evenals zijn zoon A.B.S.T.) niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Dit oordeel steunt op de volgende overwegingen:

(i) Verzoeker hoeft actueel geen vrees voor vervolging te koesteren omwille van de corruptiezaak waar hij onder het Baath-regime in betrokken geraakte.

1. Verzoekers verklaringen over de corruptiezaak waarin hij als werknemer van Al Mudiyaaf betrokken raakte en zijn detentie worden geloofwaardig geacht. Verzoeker werd echter in het jaar 2000 vrijgelaten en er zijn geen indicaties dat hij momenteel een vrees voor vervolging dient te koesteren ten opzichte van de personen die hem toen, bijna 20 jaar terug, in de problemen hebben gebracht. Na zijn vrijlating weigerde hij om zich te laten overplaatsen. Er waren echter geen verdere repercussies. Verzoeker verklaart dat hij zijn leven zonder problemen verderzette (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 11, 13-14).

2. Het Baath-regime en de overheidsofficials die verantwoordelijk waren voor verzoekers arrestatie in 2003 werden afgezet na de inval van de Amerikanen. Ze verloren bijgevolg hun slagkracht en verzoeker had hen niet langer te vrezen. Dit blijkt ook uit het feit dat hij vanaf 2003 op eigen initiatief op zoek ging naar S. B., de bewaker die verzoeker tijdens zijn detentie had geslagen. Verzoeker wilde wraak op hem te nemen, maar toen hij hem in 2004 terugvond had hij enkel een gesprek met hem (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 12-13). Dat hij na de val van het Baath-regime contact zocht met de personen die verantwoordelijk waren voor zijn detentie en zijn slechte behandeling in de cel, is een duidelijke indicatie dat hij op dat moment niet langer voor represailles diende te vrezen.

3. Verzoekers vertrek uit Irak in augustus 2005 staat los van zijn detentie in 1999-2000 (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 15-17). Na zijn detentie verbleef hij nog vijf jaar in Irak om vervolgens om totaal andere redenen het land te verlaten.

(ii) Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij als lid van de familie T. en als dichte verwant van A. T. bij voorbaat een geprononceerde vrees voor vervolging dienen te koesteren.

1. Verzoeker behoort tot een vooraanstaande en welgestelde familie in Irak, die actief is in de financiële wereld en die geassocieerd wordt met het Baath-regime (zie CGVS, B. - 25/07/2016, p. 13 - zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 5). Het CGVS acht dit geloofwaardig. Ook wordt aangenomen dat verzoekers broer

A. T. binnen het Olympisch Comité effectief de rechterhand was van Uday Hoessein en dat zijn broer na de val van het Baath-regime werd vastgehouden door de Amerikanen en te zien is op de foto's van de wantoestanden in de gevangenis van Abu Ghraib. Het verwijzen naar de financiële situatie van zijn familie of naar het wedervaren van zijn broer A. T. volstaat echter niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Er zijn in casu geen concrete en actuele elementen aanwezig waaruit blijkt dat verzoeker effectief persoonlijk wordt gevisieerd met het oog op vervolging.

2. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij en zijn familieleden vijftien jaar na de val van het Baath-regime voor vervolging dienen te vrezen omdat zijn familie met het oude regime in verband wordt gebracht. Verzoeker verklaart dat noch hij, noch iemand anders van zijn familie politiek actief was. Zijn vader beschouwde zichzelf als marxist maar was niet actief binnen de Baath-partij (zie CGVS, B. - 25/07/2016, p. 8). Verzoeker liet zich registreren bij de Baath-partij, wat in die periode gangbaar was, maar woonde naar eigen zeggen geen vergaderingen bij of had geen andere activiteiten voor de partij. Dat hij bij de 'Vrienden van Saddam' aangesloten was, was louter het gevolg van een administratieve beslissing als appreciatie voor zijn werk bij Al Mudiya (zie Documenten, lidkaarten 'Vrienden van Saddam' - zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 26). Ook bij zijn broer A. minimaliseert verzoeker zijn link met het Baath-regime. Hij beweert namelijk dat zijn relatie met Uday Hoessein op organische wijze is gegroeid op basis van de sportieve merites van zijn broer. Volgens hem zaten ze op dezelfde school, sportte A. in de sportclub van Uday Hoessein, en zocht Uday Hoessein contact met zijn broer om gebruik te maken van de reputatie van verzoekers familie (zie CGVS, B. - 08/08/2017, p. 8). Verzoeker beweert dat zijn broer zich enkel bezig hield met de sportieve kant van het Olympisch Comité, een organisatie waarvan hij weliswaar erkent dat er los van het sportieve aspect allerlei wantoestanden plaatsvonden (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 22-24 - zie CGVS, B. - 08/08/2017, p. 8-10). Hij vermeldt geen andere familieleden die via hun connecties of activiteiten als medestanders van het Baath-regime werden beschouwd. Ook zijn zoon K. verklaart dat er behalve A. niemand anders van de familie expliciet aan de overheid werd gelinkt (zie CGVS, K. - 26/07/2016, p. 6). Voorts blijkt dat hij geen reden zag om deel te nemen aan de rehabilitatie van voormalige aanhangers van de Baath-partij in het kader van de 'debaathificatie'-programma's. Verzoeker verklaarde geen problemen te hebben met de overheid, maar wel met de milities (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 22). Het feit dat rehabilitatie onnodig bleek, is een bijkomende indicatie dat hij als persoon niet uitdrukkelijk aan het Baath-regime werd verbonden.

3. Verzoeker werkte weliswaar jaren voor een bedrijf van Uday Hoessein maar was er enkel commercieel bediende en had verder geen uitstaans met Uday Hoessein. Hetzelfde geldt voor zijn broer M., die net als verzoeker zijn militaire dienst volbracht bij een commercieel bedrijf van Uday Hoessein. Volgens verzoeker waren ze louter als miliciens aangesloten bij respectievelijk de Mukhabaraat en de 'harras al jumhuriya' ('Republikeinse Garde') (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 5, 11). Hij was naar eigen zeggen niet betrokken bij de activiteiten van de Mukhabaraat, de meest bekende van de veiligheidsdiensten van het Baath-regime (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 24-26 - zie CGVS, B. - 08/08/2017, p. 11). Na zijn detentie verliet verzoeker het bedrijf en nadien was hij op geen enkele manier actief voor bedrijven of diensten die aan het toenmalige regime waren gelinkt. Er kan in die voorstelling van de feiten bezwaarlijk worden aangenomen dat verzoeker omwille van een carrière als commercieel manager (1989-2000) binnen een overheidsbedrijf tot op heden als een uitgesproken aanhanger van het Baath-regime wordt gepercipieerd.

4. Voorts blijkt dat niet enkel verzoeker maar diverse andere familieleden, waaronder zijn broer A. en een zekere R., in ongenade vielen en door het Baath-regime in detentie werden geplaatst of werden geëxecuteerd. De kinderen van R. zouden na de val van het regime ook getuigd hebben op het proces tegen Saddam Hoessein (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 5 - zie CGVS, B. - 08/08/2017, p. 6). Zijn broer A. zou nog vóór de val meermaals hebben geprobeerd om het land te verlaten, terwijl verzoeker na de val heeft geprobeerd om een statuut als politiek gevangene van het oude regime te verkrijgen (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 21). Het zijn stuk voor stuk elementen waarmee verzoeker de betrokkenheid van zijn familie bij het Baath-regime relateert en zich uitdrukkelijk distantieert van het toenmalig staatsbestel.

5. Verzoeker laat uitschijnen dat de milities eigenlijk zijn broer A. wilden bereiken en daarom tot 2006 contact zochten met zijn familie (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 16-17). Niet verzoeker of zijn familieleden, maar wel A. leek het werkelijke target te zijn.

6. Verzoeker en zijn gezinsleden bleven aan het openbaar leven deelnemen in de periode tussen het schietincident van januari 2005 en hun vertrek uit Irak in augustus 2005. Zo gingen verzoekers kinderen

nog naar school (zie CGVS, K. - 26/07/2017, p. 8). Verzoekers moeder verbleef zelfs tot haar dood in 2009 in Bagdad (zie CGVS, B. - 25/07/2016, p. 15). Het lijkt er op te wijzen dat zij, ondanks bepaalde incidenten, niet van mening waren dat werkelijk de volledige familie werd geïsoleerd.

(iii) De incidenten die in 2005 aanleiding gaven tot hun vertrek uit Irak tonen geen vrees voor vervolging aan.

1. M.b.t. het schietincident waarvan verzoeker en zijn zoon K. begin 2005 het slachtoffer werden is onduidelijk welke motieven achter het schietincident zaten. Verzoeker oppert verschillende mogelijke motieven: de financiële situatie van zijn familie (zie CGVS, B. - 25/07/2016, p. 13 - zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 5), zijn verleden bij de bedrijven van Uday Hoessein (zie CGVS, B. - 25/07/2017, p. 14), het profiel van zijn broer BA. (zie CGVS, B. - 25/07/2017, p. 5), zijn voornaam en zijn soennitische achtergrond. Verzoeker weet aldus niet wat er precies speelde en verklaart: 'Gewoon puur op basis van voornaam. Ik ben de enige persoon in Irak die B. heet' en 'Ik ken de echte reden niet. Anders vertelde ik het. Misschien omdat ik de broer van Asil [A.] ben. Of misschien omdat ik vroeger voor U. heb gewerkt' (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 15-16). Verzoeker kan aldus geen uitsluiting geven en oppert enkel hypothesen die verder geen concrete basis hebben. Bovendien blijkt dat in diezelfde periode het sektarisch geweld toenam en dat diverse soennieten uit de Al Jamiya-wijk werden gedood door sjiiitische milities (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 15, 16). Ook zijn zoon K. sluit niet uit dat er misschien sektarische motieven speelden. Gevraagd naar de motieven achter het schietincident verklaart hij: 'Dat weet ik zelf niet waarom die onbekenden ons viseerden, misschien heeft het te maken met de naam van de familie, misschien wegens het sektarisch conflict in ons land, dat weet ik niet, het zijn vermoedens.' (zie CGVS, K., 26/07/2017, p. 11).

2. Verzoeker heeft evenmin enig idee wie er achter de aanval zat. Tijdens het eerste gehoor verdenkt hij het Mehdi-leger ('Jaysh al-Mahdi') (zie CGVS, B. - 25/07/2015, p. 13) terwijl hij in de daarop volgende gehoren verklaart dat hij het niet weet. Hij verklaart dat er een aantal sjiiitische milities actief waren in zijn regio, zoals Kataeb Sawret al-Eshrin en het Mehdi-leger, maar dat hij verder niet weet welke militie of personen achter de aanslag zaten (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 15). Zijn zoon K. bevestigt dat zij geen idee hebben wie er achter de aanslag zat (zie CGVS, K. - 26/07/2017, p. 11). Het is dan ook onduidelijk of zijn belagers nog actief zijn of nog enige slagkracht hebben.

3. Voorts vonden de bedreigingen plaats binnen een beperkte tijdspanne. Na zijn vrijlating in 2000 verbleef verzoeker tot januari 2005 zonder problemen in Bagdad. Pas in de dagen net vóór het schietincident waren er volgens hem de eerste tekenen dat hij werd geïsoleerd. Verzoeker vernam toen van een buur dat hun woning werd gesurveilleerd (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 15-16). Deze bewering kan niet worden geïnterpreteerd door het CGVS en evenmin beschikt verzoeker over enig begin van bewijs daaromtrent.

4. Het schietincident vond in januari 2005 plaats waarna zij tot augustus 2005 bij hun schoonfamilie verbleven (zie CGVS, B. - 25/07/2016, p. 13). Verzoeker verklaart dat de milities in die periode zijn woning bleven surveilleren en dat ze op school navraag deden naar zijn kinderen (zie CGVS, B. - 25/07/2016, p. 13). Uit voorzorg liet verzoeker zijn kinderen van school wisselen, wat meteen ook betekent dat zijn kinderen ondanks het schietincident waarbij zijn zoon K. gewond raakte, toch naar school gingen (zie CGVS, K. - 26/07/2017, p. 8). Zij namen zelfs in die periode dus in zekere mate deel aan het openbaar leven.

5. Gedurende de zes maanden dat zij nog in Bagdad verbleven deden er zich geen andere incidenten voor waaruit bleek dat verzoeker of andere familieleden werden geïsoleerd. Hij beweert weliswaar dat zijn belagers tot 2006 naar hem op zoek waren, maar hij legt daar eerder weinig concrete of overtuigende verklaringen over af. Verzoeker zegt enkel dat ze navraag naar hem deden in de wijk (zie CGVS, B. - 25/07/2017, p. 14) en dat ze zijn woning surveilleerden (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 16). Verzoekers verklaringen worden ook niet ondersteund door enig begin van bewijs.

6. Verzoeker haalt geen andere elementen aan waaruit blijkt dat hij en zijn familieleden werden geïsoleerd in de periode van 2006 tot februari 2015. Zij zouden in die periode in diverse landen hebben verbleven, met name Syrië, Maleisië, Egypte en Jordanië. Zij halen geen elementen aan waaruit blijkt dat zij op dat moment in Irak werden geïsoleerd met het oog op vervolging. Er zijn dus geen concrete elementen voorhanden die deze vrees staven.

7. Verzoeker beweert weliswaar dat de groeperingen over lijsten beschikken van gezochte personen en dat 'ze niemand vergeten' (zie CGVS, B. - 25/07/2017, p. 13), maar dat is weinig meer dan een blote bewering die hij niet onderbouwt met concrete en/of geloofwaardige elementen. Bovendien is het een zeer twijfelachtige stelling aangezien het geenszins duidelijk is wie achter de incidenten van 2005 stak en welke motieven er speelden. Het kan in die zin niet overtuigen dat zijn naam op een dergelijke lijst is gekomen en dat men van plan is om tegen hem of zijn familie op te treden.

(iv) Verzoeker biedt onvoldoende zicht op de verblijfplaatsen van hem en zijn gezin gedurende de laatste jaren, en meer bepaald van eventuele bezoeken aan Irak.

1. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij en zijn gezin Irak in augustus 2005 definitief hebben verlaten. Enkel in februari 2015 zou verzoeker eenmalig en kortstondig naar Bagdad teruggekeerd zijn. Desondanks zouden zij in Irak tot op heden een gegronde vrees voor vervolging hebben. Gezien deze specifieke context, is het noodzakelijk dat zij een volledig en geloofwaardig zicht bieden op de plaatsen waar zij sinds 2005 hebben verbleven. Zij moeten een volledig en geloofwaardig zicht bieden op eventuele bezoeken aan Irak in de loop der jaren. Pas dan kan het CGVS een volledige inschatting maken van hun nood aan internationale bescherming. Het doelbewust hieraan verzaken of elementen achterhouden en het zo onmogelijk maken een compleet zicht te krijgen op hun werkelijke verblijfplaatsen, houdt een tekortkoming in aan de medewerkingsplicht die op iedere asielzoeker rust.

2. Er zijn ernstige vermoedens dat verzoeker doelbewust hun reispaspoorten en de inhoud ervan achterhoudt. Reeds bij aanvang van de asielprocedure verklaarde verzoeker en zijn zonen dat hun paspoorten in Turkije in beslag werden genomen door de smokkelaar of het agentschap dat hun reis naar Europa heeft geregeld (zie Verklaring, B., vraag 24 en 30 - zie Verklaring, K., vraag 24 - zie Verklaring, A., vraag 24). Doorheen de gehoren herhaalden zij die verklaringen. Zij lieten daarbij uitschijnen dat ze de paspoorten als 'verloren' beschouwden (zie CGVS, B. - 25/07/2015, p. 11 - zie B. - 02/05/2017, p. 18 - zie CGVS, B. - 08/08/2017, p. 2-3 - zie CGVS, K. - 25/07/2016, p. 8 - zie CGVS, A. - 25/07/2016, p. 6). Deze uitleg is weinig geloofwaardig aangezien K. op 1 juni 2017 met zijn eigen Iraaks paspoort naar Irak is teruggereisd. Bovendien kan verzoeker en zijn zoon A. niet op afdoende wijze uitleggen hoe K. erin is geslaagd om zijn paspoort te recupereren. A. beweert niet te weten waar K. het paspoort vandaan haalde (zie CGVS, A. - 08/08/2017, p. 5), terwijl verzoeker verklaart dat hij 'blijkbaar wat stappen heeft ondernomen via zijn moeder en oom aan moederskant om contact te leggen met dat bedrijf Suleymaniyah [...]'. Verzoeker kan echter niet uitleggen welke stappen er precies werden ondernomen om het paspoort te recupereren (zie CGVS, B. - 08/08/2017, p. 2-3). Verzoeker verklaart ook dat hij niet op de hoogte was van zijn plannen om terug te keren en dat K. alle geplogenheden, waaronder het recupereren van het paspoort, zonder verzoekers medeweten in orde bracht. Dat lijkt niet geloofwaardig omdat verzoeker tegelijk beweert dat K. al op 2 mei 2017 aan het CGVS wou melden dat hij zou vertrekken (zie CGVS, B. - 08/08/2017, p. 2). Het is dan ook ongeloofwaardig dat hij niet op de hoogte was van zijn nakend vertrek. De bedenkelijke en onvolledige verklaringen over het paspoort van K. laten vermoeden dat zij de werkelijke toedracht verhullen en hun paspoorten achterhouden om het CGVS te verhinderen inzage te krijgen in dit essentieel document. Hun paspoorten kunnen namelijk een uitsluitel bieden over hun werkelijke verblijfplaatsen van de laatste jaren.

3. Verzoekers verklaringen en de inhoud van de onvolledige kopie van het paspoort van K. (zie Documenten, onvolledige kopie paspoort - K. dd. 19/02/2015) zijn incoherent. K. verklaarde dat hij in tegenstelling tot de rest van de familie geen nieuw paspoort verkreeg in 2015. Uit de kopie van zijn paspoort blijkt echter dat hij dat jaar wel degelijk een nieuw paspoort verkreeg (zie CGVS, K. - 25/07/2016, p. 8). Dit impliceert dat K. zijn meest recente paspoort trachtte te verbergen. Verder blijkt uit het paspoort dat K. in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, niet op 2 augustus 2015 maar pas op 5 augustus 2015 naar Turkije is gereisd. Nochtans zouden zij samen van Jordanië naar Turkije zijn gereisd (zie CGVS, B. - 25/07/2015, p. 8). Op basis van de onvolledige kopie van het paspoort kan ook niet worden opgemaakt via welk land hij naar Turkije is gereisd. Hij beweert dat zij samen vanuit Jordanië naar Turkije reisden, maar dat kan dus niet worden bevestigd. Verzoeker legt enkel een onvolledige kopie van het paspoort voor, waardoor een deel van de inhoud van het paspoort onbekend blijft, meer bepaald de informatie betreffende zijn verblijfplaatsen (en verblijfsmodaliteiten) tussen 19 februari 2015, de uitgiftedatum van zijn paspoort, en 5 augustus 2015.

4. Verzoeker legt geen afdoende bewijzen voor waaruit blijkt dat zij nà 2005 níet naar Irak zijn teruggekeerd, al dan niet voor kortstondige bezoeken. Niettegenstaande zij geloofwaardige verklaringen afleggen met betrekking tot hun verblijf in Syrië, Maleisië, Egypte en Jordanië, en die verklaringen staven met documenten, bieden zij geen zicht op eventuele bezoeken aan Irak in de periode van

augustus 2005 tot augustus 2015. Zij leggen geen (vervallen) paspoorten of reisdocumenten voor waaruit kan worden opgemaakt waar zij de voorbije jaren hebben verbleven of die kunnen bevestigen dat zij in de loop der jaren niet naar Irak zijn teruggekeerd.

5. Dat verzoeker tussen 2005 en augustus 2015 niet meer in Irak is geweest, op één bezoek na, steunt uitsluitend op zijn verklaringen. Uit zijn verklaringen en de kopie van het paspoort van zijn echtgenote dat zijn echtgenote na hun vertrek uit Jordanië alvast herhaaldelijk over-en-weer reisde tussen Irak en Jordanië, ondanks de bewering dat het hen onmogelijk werd gemaakt om nog langer in Jordanië te verblijven en zij in Irak voor vervolging dienen te vrezen (zie CGVS, B. - 25/07/2016, p. 7, 10, 11 - zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 3, 4, 22 - zie CGVS, B. - 08/08/2017, p. 3-4 - zie Documenten, kopie paspoort - echtgenote). Ook K. reisde na zijn afstand van asiel zonder problemen in en uit Irak, om zich vervolgens in Egypte te vestigen. Het toont aan dat verzoekers gezinsleden ondanks een langdurig verblijf in het buitenland vlot van en naar Irak reisden, waardoor het op basis van de voorhanden zijnde elementen geenszins uitgesloten is dat zij al eerder naar Irak terugkeerden en eventuele bezoeken aan Irak achterhouden.

(v) Er wordt geen geloof gehecht aan de voorgehouden incidenten in 2015.

1. Verzoeker brengt geen begin van bewijs aan om aan te tonen dat hij in februari 2015 in Bagdad heeft verbleven. Er werd immers vastgesteld dat verzoeker en zijn gezinsleden onvoldoende zicht bieden op hun verblijfplaatsen van de laatste jaren en hun eventuele bezoeken aan Irak. Zij legden hun (oude) paspoorten niet voor en leverden geen begin van bewijs dat zij effectief in februari 2015 naar Bagdad zijn teruggekeerd (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 17-19).

2. Verzoeker legt geen overtuigende verklaringen af over de reden van zijn bezoek aan Irak. Hij verklaart dat hij in Jordanië in aanvaring kwam met hun borgpersoon en daarom alvast hun reisdocumenten in orde wilden maken (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 17). Hij verklaart dat hij de ambassade een uittreksel uit het burgerlijk register diende voor te leggen omdat zijn voornaam 'B.' verkeerdelijk als 'Y.' werd genoteerd op zijn oude identiteitsdocumenten (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 17-18 - zie CGVS, B. - 08/08/2017, p. 11-12). Hij legt echter geen enkel begin van bewijs voor dat zijn naam effectief verkeerd genoteerd werd, waardoor dit weinig meer dan een blote bewering is. Bovendien leidde die verkeerde naam nooit eerder tot problemen bij de aanvraag van paspoorten in Syrië en Jordanië (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 17). Het is ook opmerkelijk dat verzoeker zonder de volmacht wel een nieuwe identiteitskaart kon krijgen, terwijl zijn nationaliteitsbewijs hem werd ontzegd (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 27). Verzoekers uitleg kan niet overtuigen. Het wordt ook weinig aannemelijk geacht dat hijzelf naar Irak diende te reizen om een volmacht te regelen waarmee hij vervolgens vanop afstand identiteitsdocumenten kon aanvragen.

3. Verzoekers verklaringen omtrent zijn problemen bij terugkeer kunnen allerm minst overtuigen. Hij beweert dat hij iemand moest inschakelen om een vlotte en veilige passage op de luchthaven van Bagdad te garanderen. De luchthaven zou onder controle staan van 'Feilaq Badr', een sjiiitische militie waarvoor hij als soenniet een vrees koestert (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 19). Verzoeker blijft echter opvallend vaag over wat deze persoon voor hem deed. Hij geraakt niet verder dan te stellen dat hij hem 'beschermd' en ervoor zorgde dat 'zijn naam niet wordt gezien in de computer van Feilaq Badr'. Verzoeker kan echter niet zeggen hoe die persoon dat voor elkaar kreeg en houdt het bij de assumptie dat hij geld betaalde. Desondanks waren de milities toch op de hoogte van zijn terugkeer. Deze uitleg is te vaag, is louter op assumpties gebaseerd, en kan dus allerm minst overtuigen.

4. Verzoeker legt weinig overtuigende verklaringen af over de incidenten bij terugkeer. Hij beweert dat een groep militieleden naar hem vroeg bij zijn oude huurappartement in Al Jamiya, wat zeer bizar is aangezien hij er niet meer verbleef sinds 2005 en zijn huurcontract in 2007 was afgelopen. Indien hij werkelijk dusdanig scherp werd gesurveilleerd door sjiiitische milities, is het merkwaardig dat ze hem daar zouden opzoeken. Verder blijven zijn verklaringen over het voorval erg op de vlakke. Het zou gaan om een eenmalig voorval, de onbekende personen zouden een smoes gebruikt hebben, hij heeft geen idee welke achtergrond de onbekenden hadden en hij weet niet tot wie ze behoorden (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 20). Bovendien spreekt verzoeker zich tegen over zijn belagers. Tijdens het eerste gehoor verklaarde hij dat ze zich in drie wagens verplaatsten (zie CGVS, B. - 25/07/2016, p. 14), terwijl hij tijdens het tweede gehoor verklaart dat er slechts twee wagens waren (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 20). Verzoeker heeft ook geen afdoende verklaring voor de vaststelling dat er bijna tien jaar na zijn vertrek uit Irak, plots onbekende belagers bij zijn oude huurwoning stonden. Hij verklaart dat zijn naam vermoedelijk werd doorgegeven via de luchthaven (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 19-21).

5. Verzoeker en zijn zonen waren bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ bijzonder vaag over hun concrete vluchtaanleiding. K. verklaart namelijk 'In februari 2015 is mijn vader naar Irak geweest. Hij heeft gehoord dat er mensen zijn, die mijn hele familie proberen te ontvoeren en te vermoorden. Ikzelf weet niet wie deze mensen zijn, maar mijn vader heel waarschijnlijk wel [...]' (zie Vragenlijst, K., vraag 3.5). Hij maakt dus geen melding van de personen die hen op dat moment in de oude huurwoning opzochten. A. verklaart op zijn beurt weinig meer dan dat hij omwille van zijn soennitische naam wordt gevisieerd, wat hij afleidt uit het schietincident van 2005. Hij beweert dat er geen andere feiten zijn die zijn aanvraag (en dus zijn vrees voor vervolging) kunnen staven (zie Vragenlijst, A., vraag 3.5). Hij verwijst dus niet eens naar het incident van februari 2015. Ook verzoeker verwijst vreemd genoeg niet naar het incident. Hij zegt enkel dat hij soenniet is en dat zijn zonen soennitische namen hebben, waardoor zij voor een etnische zuivering van de sjiiitische milities dienen te vrezes. Verzoeker verwijst verder enkel naar het schietincident van 2005 en beweert dat er geen andere feiten zijn die zijn asielaanvraag kunnen staven (zie Vragenlijst, B., vraag 3.5). Deze vaststelling zorgt uiteraard voor bijkomende twijfels bij de geloofwaardigheid van de incidenten van februari 2015. Daarnaast is het merkwaardig dat er nadien en tot op heden geen bijkomende indicaties waren dat zijn belagers naar hen op zoek gingen (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 21).

(vi) De vrees voor vervolging wordt in ernstige mate gerelativeerd door het gedrag van de overige gezinsleden.

1. Uit verzoekers verklaringen en de kopie van het paspoort van zijn echtgenote blijkt dat ze in de periode november 2015 en augustus 2017 herhaaldelijk over-en-weer reisde tussen Amman en Bagdad. Over hun eventuele eerdere bezoeken aan Irak bieden zij geen uitsluitel. De vaststelling dat zijn echtgenote herhaaldelijk op legale wijze van en naar Irak reist, ondergraaft de voorgehouden vrees voor vervolging. Verzoeker beweert dat zijn hele familie gevisieerd wordt. Uit zijn verklaringen blijkt bovendien dat zijn echtgenote zonder problemen in Bagdad verbleef (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 4). Hiermee geconfronteerd, beweert verzoeker dat ze niet zijn achternaam draagt (zie CGVS, B. - 08/08/2017, p. 5). Dit is niet coherent met verzoekers verklaring dat al zijn familieleden in gevaar zijn en het blijft opmerkelijk dat zijn echtgenote vrijwillig terugkeerde naar een stad waar zowel haar echtgenoot als haar zonen worden gevisieerd.

2. K. deed vrijwillig afstand van de mogelijkheid op internationale bescherming en verkoos zich in Egypte te vestigen waar hij enkel aanspraak maakt op een (tijdelijk) studentenvisum (zie CGVS, B. - 08/08/2017, p. 4-5). Dat hij dat (onzeker) alternatief verkoos ondergraaft hun nood aan internationale bescherming. Verzoeker verklaarde ook dat K.'s vrees om met de Belgische politie in contact te komen groter was dan zijn vrees om in Irak om het leven te komen (zie CGVS, B. - 08/08/2017, p. 4-5).

3. K. reisde via de luchthaven van Bagdad naar Egypte, ondanks de volgens verzoeker levensbedreigende aanwezigheid van Feilaq Badr. K. verbleef vervolgens een tiental dagen in Bagdad (zie CGVS, B. - 08/08/2017, p. 3-5). Hij beweert dat hij van een sjiiitische vriend hulp kreeg om een veilige passage te garanderen, maar dat is weinig meer dan een blote bewering en neemt niets weg van de vaststelling dat K. ondanks zijn familienaam en familiebanden probleemloos het land in- en uitreisde en dat niets erop wees dat hij voor vervolging diende te vrezes (zie CGVS, B. - 08/08/2017, p. 4). Hij heeft ook bij terugkeer geen problemen gekend. Verzoeker beweert dat hij bij controleposten werd aangesproken op zijn naam, wat slechts een bewering is. Hoe dan ook werd geen verder gevolg aan de intimidaties gegeven (zie CGVS, B. - 08/08/2017, p. 4). In dit verband blijkt ook niet dat verzoekers zoon A. op de hoogte was van deze intimidaties.

b. Beoordeling

Verzoeker voert in het middel aan dat het CGVS de asielaanvraag heeft opgedeeld in verschillende elementen die elk apart werden beoordeeld, daar waar zijn profiel als een geheel moet worden beschouwd. Hij wijst erop dat de essentiële elementen van zijn aanvraag bestaan in het feit dat hij omwille van zijn vroegere functie geassocieerd werd met het Baath-regime, dat hij behoort tot de T.-familie, een welstellende familie die ook geassocieerd werd met het Baath-regime, dat zijn broer A. T. een persoonlijke medewerker was van Uday Hoessein, en dat hij daarenboven ook soenniet is.

Deze elementen dienden gezamenlijk te worden afgewogen bij het beoordelen van verzoekers vrees ten aanzien van Irak.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten motiveert de bestreden beslissing in essentie dat niet blijkt dat verzoeker actueel dient te vrezen voor de feiten ten tijde van het Baath-regime, dat het enkele feit dat hij behoort tot de familie T. en een naaste verwant is van A. T. op zich geen grond voor vervolging inhoudt, dat niet blijkt dat het schietincident waarvan verzoeker en zijn zoon het slachtoffer werden in 2005 actueel nog tot een vervolgingsvrees aanleiding geeft en dat de feiten die hij aanvoert in het kader van zijn bezoek aan Irak in februari 2015, niet geloofwaardig zijn.

De Raad merkt vooreerst op dat uit verzoekers verklaringen in de vragenlijst CGVS die hij op 29 maart 2016 invulde bij de DVZ blijkt dat hij zich beriep op zijn soennitische afstamming en dat hij vreesde dat zijn zonen als soenniet het slachtoffer zouden worden van een etnische zuivering in Irak door sjjiitische milities. Hij vermeldde daarbij het schietincident in 2005 en het feit dat hij voorafgaand door onbekenden werd gezocht. Op de vraag of er andere feiten waren die de aanvraag kunnen staven, antwoordde hij ontkennend (vraag nr. 5). Zijn zoon K. verklaarde grotendeels hetzelfde en voegde daaraan toe dat verzoeker in februari 2015 terugkeerde naar Irak en hoorde dat er mensen zijn die de hele familie proberen te ontvoeren en te vermoorden. Verzoekers jongste zoon A. verklaarde dat hij vreesde door sjjiitische milities vermoord te worden omwille van zijn soennitische naam.

Aldus blijkt dat verzoeker voor de DVZ heeft gewezen op zijn soennitische afstamming als grond voor zijn problemen en het schietincident uit 2005. Enkel zijn oudste zoon K. vermeldde dat verzoeker zou hebben gehoord dat zijn familie nog steeds werd geïsoleerd. De Raad dient aldus in eerste instantie vast te stellen dat er in februari 2015 geen sprake was van een incident van die aard dat verzoeker nodig achtte bij de beknopte weergave van zijn asielaanvraag voor de DVZ te vermelden. In de mate verzoeker er in het gehoor voor het CGVS op wees dat hij zich niet zou hebben mogen uitspreken, kan hij niet worden bijgetreden. Uit zijn verklaringen opgenomen in het gehoorverslag van het CGVS blijkt dat hij inderdaad verklaarde dat hij de achterliggende motieven voor het schietincident niet verder zou hebben mogen uiteenzetten; dit betekent evenwel niet dat hij de feitelijke elementen niet zou hebben mogen vermelden; hij werd enkel verzocht zich in deze fase te beperken tot de feitelijke gebeurtenissen. Daarenboven blijkt uit de lezing van de vragenlijst dat hem uitdrukkelijk werd gevraagd of er nog andere feiten waren die de asielaanvraag konden ondersteunen, waarop verzoeker ontkennend antwoordde (CGVS I, p. 3).

Het incident uit februari 2015 steunt aldus in eerste instantie slechts op een verklaring van verzoekers oudste zoon K., volgens dewelke verzoeker zou hebben opgevangen dat de familie nog steeds wordt geïsoleerd. Hoewel er melding wordt gemaakt van het feit dat onbekenden alle familieleden willen ontvoeren en vermoorden, blijkt nergens uit de verklaringen van verzoeker en zijn zonen, zowel voor de DVZ als in de opeenvolgende verklaringen voor het CGVS, dat er daadwerkelijk concrete incidenten plaatsvonden waarbij familieleden werden ontvoerd of vermoord. Het enige fundamentele incident dat plaatsvond, dateert uit 2003 en betreft verzoekers broer A., die werd gearresteerd door de Amerikanen omwille van zijn werk voor Uday Hoessein en wiens vrouw en kind werden gedood door de Amerikanen. Wat betreft de bewering dat de leden van de familie T. in 2015 nog steeds represailles zouden dienen te vrezen, beperkt verzoeker zich aldus tot geruchten die hij zou hebben vernomen en waarvan hij geen enkel begin van bewijs voorlegt.

Verzoeker verklaarde voor het CGVS dat hij in februari 2015 uit Jordanië naar Irak terugkeerde om de paspoorten van hemzelf en zijn gezinsleden te vernieuwen. Toen hij bij zijn tante B. verbleef, werd verzoekers vrouw gebeld door een vroegere buurvrouw uit de Jamiya-wijk (waarvan vroeger woonden) met de mededeling dat er drie auto's kwamen vragen naar verzoeker met de vraag of hij was teruggekeerd en waar hij verbleef. Verzoeker verklaarde dat na zijn vertrek in 2005 de milities nog een jaar (dus tot 2006) bleven langskomen en rondvragen waar hij was. Daarna stopte het omdat ze zeker waren dat verzoeker niet meer in Irak was. Op de vraag hoe ze dan wisten dat verzoeker terug in Irak was, antwoordde verzoeker dat hij via een grenspost op de luchthaven is binnengekomen en dat ze hierdoor wellicht op de hoogte waren (CGVS I, p. 14). De Raad merkt op dat deze verklaring in strijd is met zijn latere verklaring op 2 mei 2017 volgens dewelke hij 500 \$ zou hebben betaald via een tussenpersoon om zonder registratie Irak via de luchthaven van Bagdad binnen te komen (CGVS II p. 19). Verzoeker heeft dan ook geen aannemelijke verklaring hoe zijn belagers ervan op de hoogte konden zijn dat verzoeker was teruggekeerd naar Irak en zich plots aandiende bij het huurappartement dat hij reeds 10 jaar had verlaten.

De Raad merkt verder op dat verzoekers opeenvolgende verklaringen met betrekking tot dit incident nog meer tegenstrijdigheden vertonen. Zo verklaarde verzoeker eerst dat er sprake was van drie auto's en dat deze naar verzoeker zelf vroegen (CGVS I, p. 14). In het tweede gehoor op het CGVS

verklaarde verzoeker echter dat er sprake was van twee auto's en dat ze niet naar hem, maar naar zijn zoon K. op zoek waren (CGVS II, p. 20).

Verzoeker verklaarde dat hem, toen hij in Jordanië nieuwe paspoorten wou aanvragen, werd gezegd dat hij eerst een nieuw individueel uittreksel nodig had om zijn naam op de documenten te corrigeren. Zijn voornaam stond immers foutief geregistreerd als Y. in plaats van B. (CGVS 2 mei 2017, p. 17). De Raad merkt in dit verband wel op dat verzoeker in het verleden geen problemen had om een paspoort te verkrijgen en dat hij ook geen enkel document voorlegt waaruit blijkt dat zijn naam inderdaad foutief werd genoteerd. Hij levert hiervan dan ook geen begin van bewijs.

Wat er ook van zij, is de Raad, gelet op hogerstaande motieven, van oordeel dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij bij zijn beweerde terugkeer in Irak in februari 2015 nog gezocht werd door onbekenden die hem of zijn familie viseerden.

Dit gebrek aan actuele vrees wordt verder bevestigd door het feit dat verzoeker tot op heden niet het paspoort voorlegde waarmee hij naar Europa kwam, d.i. het paspoort dat hem in februari 2015 werd afgegeven (zie verklaring verzoeker CGVS 2 mei 2017, p. 27). Verzoeker legt in zijn aanvullende stukken weliswaar een (gedeeltelijke) kopie neer van het paspoort van zijn vrouw B., afgegeven te Bagdad op 19 februari 2015. Van hemzelf en zijn zoon A. legt verzoeker slechts kopies neer van de oude paspoorten (afgegeven in 2007). Vermits dit niet de paspoorten zijn waarmee ze naar Europa reisden, biedt verzoeker nog steeds geen zicht op hun reisweg, in het bijzonder vanaf welk land hij naar Turkije is gereisd.

Verzoeker dist dan wel een heus verhaal op met betrekking tot het feit dat hun paspoorten werden ingehouden door de smokkelaar als onderpand, doch dient te worden opgemerkt dat verzoekers zoon K. er wél in slaagde het paspoort terug te krijgen. Verzoeker voert aan dat K. financieel gesteund werd door verzoekers echtgenote (gehoor verzoeker CGVS 8 augustus 2017, p. 3). In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat het allerminst logisch is dat K. zich de moeite zou hebben getroost terug contact te zoeken met de smokkelaar en hem 2500 dollar betaalde om zijn paspoort terug te krijgen, terwijl K. net zo goed met een doorlaatbewijs van het IOM naar Irak had kunnen terugkeren of een nieuw paspoort had kunnen aanvragen bij de ambassade. Het verhaal dat de paspoorten door de smokkelaar werden ingehouden is dan ook weinig overtuigend, zodat kan worden vermoed dat verzoeker en zijn zonen de paspoorten zelf hebben achtergehouden. Dit wordt nogmaals bevestigd door de verklaringen van K. voor het CGVS, die zelf verklaarde dat hij in 2015 geen nieuw paspoort had gekregen. Dit wijst er nogmaals op dat K. zijn meest recente paspoort trachtte te verbergen (zie CGVS, K. - 25/07/2016, p. 8).

Van het paspoort van K. worden trouwens ook slechts enkele bladzijden neergelegd, zodat ook hier de reisweg niet kan worden nagegaan. Verzoeker betwist ook niet dat er zich een stempel bevindt dat verzoeker aankwam te Istanbul op 5 augustus 2015, terwijl verzoeker verklaarde dat zij er samen aankwamen op 2 augustus 2015. Ook dit is een ernstige aanwijzing dat verzoeker geen klaarheid schept met betrekking tot hun precieze reisweg tussen 19 februari 2015, de uitgiftedatum van zijn paspoort, en 5 augustus 2015.

Uit de kopie van het paspoort van zijn echtgenote blijkt dat zijn echtgenote na hun vertrek uit Jordanië herhaaldelijk over-en-weer reisde tussen Irak en Jordanië, ondanks de bewering dat het hen onmogelijk werd gemaakt om nog langer in Jordanië te verblijven en zij in Irak voor vervolging dienen te vrezin (zie CGVS, B. - 25/07/2016, p. 7, 10, 11 - zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 3, 4, 22 - zie CGVS, B. - 08/08/2017, p. 3-4 - zie Documenten, kopie paspoort - echtgenote). Ook het feit dat zijn zoon K. na zijn afstand van asiel zonder problemen in en uit Irak reisde, om zich vervolgens in Egypte te vestigen, toont aan dat verzoekers gezinsleden ondanks een langdurig verblijf in het buitenland vlot van en naar Irak reisden, wijst er op dat hij geen actuele vrees heeft in Irak. K. was immers zelf ook slachtoffer van de beschieting in 2005 en zou volgens verzoekers verklaringen ook geïdiseerd worden door de milities. Verzoekers bewering het verzoekschrift dat hij in België problemen kreeg met de politie omwille van zijn drugsgebruik, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker kan immers bezwaarlijk voorhouden dat de vrees in België het voorwerp te zijn van onderzoek naar verdovende middelen opweegt tegen de vrees om ontvoerd en vermoord te worden door een sjiiitische militie in Bagdad.

Gelet op al deze elementen acht het CGVS het incident in februari 2015, waarna verzoeker zou zijn gevlucht naar België, niet geloofwaardig. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij of zijn familie in 2015 zou zijn geïdiseerd door milities.

Met betrekking tot de vraag of verzoeker en zijn gezin nog werden geïdencificeerd na het schietincident uit 2005, stelde het CGVS vast dat niet duidelijk is wie de daders waren, noch wat hun motieven waren. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat verzoeker zich in dit verband diende te beperken tot louter giswerk en dat hij geen verdere duiding kon verstrekken.

Het CGVS wees er in de bestreden beslissing dan ook terecht op dat in diezelfde periode het sektarisch geweld toenam en dat diverse soennieten uit de Al Jamiya-wijk werden gedood door sjiiitische militieën (zie CGVS, B. - 02/05/2017, p. 15, 16). Ook verzoekers zoon K. sloot in zijn verklaringen niet uit dat de beschieting zich mogelijk in dat kader situeerde (zie CGVS, K., 26/07/2017, p. 11).

Verzoeker verklaart dat zij na dit incident onderdoken en sedertdien niet meer in Irak zijn geweest, behalve gedurende elf dagen in februari 2015 om de paspoorten te vernieuwen. Dit wordt echter tegengesproken door de kopieën van de paspoorten van verzoeker en zijn zoon A. die werden neergelegd in de aanvullende nota van 18 juni 2018. Hieruit blijkt dat de paspoorten werden afgegeven te Bagdad op 30 augustus 2007. Verzoeker brengt aldus zelf gegevens aan waaruit blijkt dat hij in de periode na de beschieting nog wel terugkeerde naar Bagdad en dit in een periode waar nog sprake was van een sterk sektarisch geweld. Verzoeker bevestigt hiermee dat het schietincident een in de tijd beperkte gebeurtenis was en uit zijn persoonlijk gedrag blijkt dan ook geenszins dat hij omwille van zijn familie of achtergrond persoonlijk geïdencificeerd werd. Er blijkt alleszins ook uit dat verzoeker geen waarachtige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de vraag of hij tussen 2005 en 2015 al dan niet gedurende bepaalde periodes zou zijn teruggekeerd naar Irak.

De afwezigheid van enige vrees in hoofde van verzoeker na het incident van 2005 wordt ook bevestigd door de vaststelling dat verzoeker, noch zijn gezinsleden tussen 2005 en 2015 enige poging hebben ondernomen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Verzoeker verklaarde zelfs dat zijn vrienden erop aandrongen om in Zweden asiel aan te vragen, doch dat hij dit niet wilde omdat hij voor zijn moeder zou zorgen. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn moeder is overleden in 2009. Ook daarna heeft verzoeker nergens internationale bescherming pogen te verkrijgen, hetgeen kan worden beschouwd als een tegenindicatie voor de bewering dat hij nog steeds een actuele vrees zou hebben (zie gehoor verzoeker CGVS 25 juli 2016, p. 15).

Met betrekking tot de gevolgen van de corruptiezaak uit het jaar 2000 dient alleszins het CGVS te worden bijgetreden waar wordt vastgesteld dat verzoeker in het jaar 2000 werd vrijgelaten en dat er bijna 20 jaar later geen concrete aanwijzingen zijn van een actuele vervolgingsvrees hierom. Het Baath-regime en de verantwoordelijken voor verzoekers arrestatie werden in 2003 bovendien afgezet na de inval van de Amerikanen. Verzoeker zocht ook uit eigen beweging in 2004 de bewaker die hem mishandelde terug op in 2004. Verzoekers uiteenzetting met betrekking tot de beweegredenen waarom hij dit deed, doen geen afbreuk aan de vaststelling dat het feit dat hij na de val van het Baath-regime contact terug zocht met de personen die verantwoordelijk waren voor zijn detentie en zijn slechte behandeling, aantoonde dat hij op dat ogenblik niet langer voor represailles diende te vrezen.

Verzoeker voert geen enkel concreet element aan dat erop wijst dat hij omwille van de gebeurtenissen onder het Baath-regime in 2005 het land zou hebben verlaten. Ook met betrekking tot het feit dat hij zou worden gepercipieerd als een aanhanger van het Baath-regime, stelde het CGVS vast dat verzoeker zich distantieerde van het regime: zijn broer A. probeerde reeds onder het Baath-regime te vluchten en zijn andere broer M. getuigde op het proces tegen Saddam Hoessein. Het is dus geenszins vanzelfsprekend dat verzoeker door andere Irakezen zou worden gepercipieerd als een aanhanger van het Baath-regime. Verzoeker beperkt zich tot loutere beweringen en voert geen elementen aan die op het tegendeel kunnen wijzen.

Verzoeker betoogt in het middel dat de elementen van zijn asielaanvraag als een geheel moeten worden beoordeeld, aangezien hij een risicoprofiel heeft. De Raad merkt evenwel op dat een loutere verwijzing naar een - mogelijk - risicoprofiel niet volstaat om een vervolgingsvrees in vluchtelingenrechtelijke zin vast te stellen en dat de vrees ook in concreto aannemelijk gemaakt moeten worden. Uit hogerstaande bespreking van de door verzoeker aangevoerde vervolgingsfeiten, blijkt niet dat dit te dezen het geval is.

Ook het feit dat het CGVS in zijn beslissing geen tegenstrijdigheden heeft weerhouden tussen verzoekers verklaringen en die van zijn zoon A., houdt niet in dat er een gegronde vervolgingsvrees werd aangetoond. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van A. dat deze, in het bijzonder wat betreft de

vervolgingsfeiten, zeer summier was en zich ertoe beperkte te verwijzen naar de verklaringen van zijn vader, vermits hijzelf op dat ogenblik niet aanwezig was of te jong was op het ogenblik van de feiten. Ook verzoekers bewering dat hij op alle vragen heeft geantwoord, informatie heeft gegeven en documenten heeft neergelegd, doet op geen enkele wijze afbreuk aan de pertinente elementen die hierboven werden besproken.

Verzoeker voert tenslotte aan dat hij zich in België heeft bekeerd tot het christendom en legt een verklaring neer van de voorzitter van de vzw Evangelische Christengemeente Peer d.d. 14 maart 2018, volgens welke hij sinds juni 2017 de wekelijkse kerkdiensten, gebedsdiensten en bijbelstudies bezoekt. Hij zou zich hebben laten dopen op 27 januari 2018. De Raad merkt op dat het een stuk betreft dat klaarblijkelijk werd opgesteld op vraag van verzoeker, met het oog op de huidige beroepsprocedure. Een bekering tot een ander geloof is een belangrijke levensbeslissing zodat van een bekeerling kan verwacht worden dat hij daar overtuigende verklaringen over aflegt. In geen enkele van zijn verklaringen, ook niet in het interview van 8 augustus 2017 dat plaatsvond op een ogenblik dat hij reeds actief zou zijn in de evangelische kerk, heeft hij gewezen op zijn interesse in de christelijke geloofsleer en zijn nakende doopsel. Er dient, gelet op verzoekers verklaringen omtrent zijn vrees als soenniet, ook van uit te worden gegaan dat verzoeker zich zeer goed bewust is van de sektarische spanningen in Irak. De summiere verwijzing, in fine van een uitgebreide uiteenzetting met betrekking tot verzoekers vervolgingsvrees omwille van zijn profiel naar een recente interesse en bekering tot het christendom, mist dan ook aan overtuigingskracht. Verzoeker brengt onvoldoende elementen aan dat hij omwille van zijn recente bekering tot het christendom daadwerkelijke een gegronde vrees voor vervolging heeft bij terugkeer naar Irak.

De neergelegde medische en psychologische attesten bevatten geen informatie die verband houdt met betrekking tot de hierboven besproken vervolgingselementen en leiden aldus niet tot een andere beoordeling.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.3.4. De subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.3.4.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.4.3. Onderzoek in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet

2.3.4.3.1. Begripsomschrijvingen

Artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

(...)

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

De Raad herinnert aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt in de hierboven vermelde rechtspraak van het HvJ. In dit opzicht heeft het HvJ met name geoordeeld dat “Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het HvJ verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) “volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 44)? doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het HvJ in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

De Raad meent dus dat het nuttig is om infra de invulling in herinnering te brengen die aan elk van de begrippen onder c) van artikel 48/4, § 2? van de vreemdelingenwet wordt gegeven, met name in het licht van de rechtspraak van het HvJ.

A. Ernstige bedreiging

Wat de voorwaarde van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon betreft, benadrukt de Raad dat deze voorwaarde twee aspecten omvat: enerzijds, moet er een bedreiging zijn van het leven of de persoon; anderzijds, moet deze bedreiging ernstig zijn.

Uit het arrest “Elgafaji” volgt dat waar artikel 15, sub a) en b), van de richtlijn 2011/95/EU betrekking hebben op een bepaalde soort schade, met name de “doodstraf”, “executie”, “foltering” of “onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing”, de bewoordingen van artikel 15, sub c) daarentegen betrekking hebben op “algemener risico op schade”. Het HvJ maakt aldus een onderscheid tussen “bedreiging” (art. 15, sub c)) en “bepaalde gewelddadigheden” (art. 15, a) en b)) (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §§ 33-34).

Een bedreiging van het leven of de persoon kan, in de gebruikelijke betekenis, worden begrepen als het geheel van aanwijzingen die doen vrezen voor het leven of de persoon, en die, conform de voormelde rechtspraak, een “algemener risico op schade” vormt (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 33).

In die zin moet worden benadrukt dat artikel 15, sub c) van de richtlijn, niet enkel betrekking heeft op een bedreiging van het leven maar ook op een bedreiging van de persoon. Zo is er bijvoorbeeld door het ‘Upper Tribunal’ van het Verenigd Koninkrijk geoordeeld dat de begrippen “leven of persoon” ernstige fysieke verwondingen, ernstige geestelijke trauma’s en ernstige bedreigingen van de fysieke integriteit kunnen omvatten (zie in deze zin HM and Others (article 15 (c)) Iraq CG [2010] UKUT 331 (IAC), §§ 75-75 en Iraq CG [2012] UKUT 00409(IAC), § 114 en §§ 270-274).

De bedreiging moet bovendien als "ernstig" worden beoordeeld, hetgeen een onderzoek van de intensiteit ervan impliceert. De ernst van de bedreiging moet op concrete wijze worden geëvalueerd, op basis van objectieve, actuele en consistente feitelijke informatie.

B. Burger

Wie als burger kan worden beschouwd wordt niet vermeld in de richtlijn 2011/95/EU, noch in de vreemdelingenwet en evenmin in de parlementaire voorbereiding van de wet (Parl. St. Kamer, 2005-06 2478/001). De volgende algemene definities kunnen evenwel dienen als voorbeelden van interpretaties die in de verschillende EU-lidstaten aan het begrip burger worden gegeven: (1) personen die niet deelnemen aan het conflict en die simpelweg proberen door te gaan met hun leven ondanks de conflictsituatie, (2) echte non-combatants, met inbegrip van voormalige strijders die gewapende activiteiten werkelijk en permanent afwijzen en (3) personen die niet actief deelnemen aan vijandelijkheden door het gebruik van wapens. Ook de rol en de taken van een individu binnen een organisatie, de vraag of hij/zij vrijwillig of onder dwang handelde, evenals zijn/haar houding (i.e. neutraliteit in het conflict) moeten in aanmerking worden genomen bij het beoordelen of iemand al dan niet als burger kan worden beschouwd.

In casu dient te worden vastgesteld dat niet wordt betwist dat verzoeker een burger is in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

C. Gewapend conflict

De begrippen "internationaal of binnenlands gewapend conflict" werden noch in de richtlijn 2011/95/EU, noch in de vreemdelingenwet, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd, maar de interpretatie ervan werd vastgelegd door het HvJ in zijn arrest "Diakité" waar werd geoordeeld "dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld." (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 35).

In casu betwist de verwerende partij niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict.

D. Willekeurig geweld

Het bestaan van een gewapend conflict is een noodzakelijke voorwaarde voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet, doch een gewapend conflict volstaat op zich niet om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig geweld. Zoals verwerende partij terecht aangeeft in de bestreden beslissing is willekeurig geweld in de omgangstaal het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden of identiteit (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 34-35; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

Er dient aan te worden herinnerd dat artikel 48/4, § 2, c) niet van toepassing is op andere situaties van willekeurig geweld die niet plaatsvinden binnen het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. In dit verband moet worden vastgesteld dat, terwijl in het voorstel van de Commissie dat tot de vaststelling van de richtlijn heeft geleid [Com(2001) 510 definitief], de definitie van ernstige schade in artikel 15, sub c, van de richtlijn bepaalde bedreigingen van het leven, de veiligheid of de vrijheid van degene die om bescherming verzoekt, zich konden voordoen in het kader van een gewapend conflict of van stelselmatige of algemene schendingen van hun mensenrechten, de Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele

bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 29).

Het HvJ sprak zich noch in de zaak “Elgafaji”, noch in de zaak “Diakité” uit over de wijze van beoordeling van de mate van het willekeurig geweld. Deze beoordeling komt uitsluitend toe aan de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of aan de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek.

Dienaangaande blijkt uit de rechtspraak van de nationale rechterlijke instanties van de onderscheiden EU-lidstaten dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet te evalueren.

Om de mate van willekeurig geweld te beoordelen, worden de volgende indicatoren in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal en de aard van de conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit (ook in vergelijking met andere delen van het land), de frequentie of persistentie van deze incidenten, de locaties waar deze conflict gerelateerde incidenten plaatsvinden, de aard van de gebruikte methoden of wapens (“improvised explosive devices” (IEDs), artillerie, luchtbombardementen, zware wapens), de veiligheid op de verkeerswegen, wijdverspreide mensenrechtenschendingen, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, het aantal doden en gewonden, het aantal burgerslachtoffers, het feit of burgers al dan niet rechtsreeks worden gevisieerd en de omstandigheden waarin zij het slachtoffer zijn geworden, het aantal slachtoffers onder de veiligheidsmachten, de mate waarin het geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten, de situatie van terugkeerders, het aantal vrijwillige terugkeren, de bewegingsvrijheid, de impact van het geweld op het leven van de burgers, de toegang tot basisdiensten en andere socio-economische indicatoren en het (on)vermogen van de overheid om de situatie in het land te beheersen en de burgers te beschermen, met inbegrip van minderheden.

Het aantal gewelddadige incidenten en het aantal slachtoffers worden vaak beschouwd in verhouding met het totale aantal inwoners in een gebied (proportioneel niveau van geweld/slachtoffers). Er dient ook rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “Elgafaji” waar het HvJ een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en;*
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).*

a. In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

b. De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofde het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het HvJ heeft de aard van de “persoonlijke omstandigheden”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het HvJ, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b), van de vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoeker “het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden” door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad, rekening houdend met de mate van dit geweld.

Anders gezegd, kan hij persoonlijke omstandigheden inroepen die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld te Bagdad dermate verhogen dat, - hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon -, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in zijn hoofd bestaat?

2.3.4.3.2. Beoordeling

2.3.4.3.2.1. Voorafgaand aan het onderzoek moet uitspraak worden gedaan over de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS.

Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal kan zich, in zijn beslissing, baseren op informatie die telefonisch of via e-mail werd verkregen van een persoon of instelling om bepaalde feitelijke aspecten van een specifiek asielrelaas na te gaan. De redenen waarom deze persoon of deze instelling werd gecontacteerd alsook de redenen die toelaten hun betrouwbaarheid te veronderstellen, moeten uit het administratieve dossier blijken.

Van de telefonisch verkregen informatie moet een schriftelijk verslag worden opgemaakt dat de naam van de telefonisch gecontacteerde persoon, zijn contactgegevens, een beknopte beschrijving van zijn activiteiten of van zijn functie en de datum van het telefoongesprek vermeldt. Het schriftelijke verslag moet ook een overzicht van de relevante vragen bevatten en de relevante antwoorden, zonder echter exhaustief te zijn.

Wanneer de informatie wordt verkregen via e-mail, moeten de e-mails in schriftelijke vorm in het administratieve dossier worden opgenomen met de naam van de gecontacteerde persoon, de contactgegevens en de datum van de e-mails, alsook de relevante vragen en de relevante antwoorden. De activiteiten of de functie van de gecontacteerde persoon moeten beknopt in het administratieve dossier worden beschreven als ze niet direct uit het e-mailverkeer blijken.”.

De Raad wijst er op dat het in voornoemd artikel enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen. De Raad is dan ook van oordeel dat de door verzoeker bekritiseerde COI Focus, dat een algemeen rapport betreft waarin de algemene veiligheidssituatie in Bagdad beschreven wordt, dit met het oog op een toetsing van asielaanvragen, en dat geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas, noch wordt gebruikt om de vrees van verzoeker tegen te spreken, niet onder het

toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS valt. Zodoende is de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig.

Voorts dient te worden opgemerkt dat geen enkele bepaling het CGVS verplicht om de informatie waarover het beschikt automatisch aan de asielzoeker te bezorgen op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage en beschikte aldus over de mogelijkheid om de e-mails en telefoonverslagen op te vragen. Dit recht op inzage geschiedt enkel op de aanvraag en verzoeker heeft dan ook geen belang bij het argument dat hij niet automatisch inzage heeft gekregen in de verslagen van de telefoongesprekken of de emailconversaties waarop de bekritiseerde COI Focus gestoeld is, nu uit het dossier blijkt dat hij geen inzage heeft gevraagd in voornoemde stukken. In de mate verzoeker kritiek geeft op het feit dat er enkele bronnen niet bij naam worden genoemd, kan verder verwezen worden naar de rechtspraak van het EHRM, dat in de zaak 'Sufi and Elmi v. the United Kingdom' (Applications nos. 8319/07 and 11449/07, 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde:

"233. That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources' operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources' conclusions with the remainder of the available information. Where the sources' conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it."

(vrije vertaling: "Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.")

In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde COI Focus informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen omwille van vertrouwelijkheid niet worden genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails en telefoongesprekken. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapport blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in het rapport, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoeker. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen. Wat betreft het gebruik van anonieme bronnen in de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" van 25 september 2017 wijst de Raad er daarnaast op dat alle referenties in genoemde COI Focus, volledig en consulteerbaar werden opgenomen in de bibliografie achteraan het document, en dat al de door Cedoca gecontacteerde bronnen specialisten ter zake betreffen die door hun positie, hun werkterrein en datum van het telefonisch gesprek of het e-mailverkeer traceerbaar zijn. De Raad wijst er te dezen nog op dat de door de gecontacteerde personen en instellingen verschaft informatie wordt weergegeven in de COI Focus, dat deel uitmaakt van het administratief dossier en waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst. Verzoeker heeft derhalve kennis kunnen nemen van deze informatie en wordt dus in staat gesteld om deze tegen te spreken en hiertegen in het kader van onderhavig beroep alle nuttig geachte verweermiddelen te laten gelden, hetzij door de betrouwbaarheid en de objectiviteit van de bewuste informatie te weerleggen, hetzij door de correctheid van de door hoger genoemde bronnen verschaft informatie met andersluidende objectieve informatie te ontcrachten, wat hij in casu ook tracht te doen in voorliggend verzoekschrift. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk ernstig volhouden dat het voor hem onmogelijk is om de bronnen en de informatie van het Commissariaat-generaal te verifiëren.

2.3.4.3.2.2. De Raad herinnert eraan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen in en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "UNHCR Position on Returns to Iraq", dateert van 14 november 2016. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in de bestreden beslissing en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verwerende partij.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.").

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS. Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat (de hoofdstad) Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de federale politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooraf soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen. Het voormeld geweldspatroom heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale

bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad. Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen. Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera. Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawas-park aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (Ibid., nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing

dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Met het betwisten en tegenspreken van deze beoordeling, het poneren van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, de argumentatie dat in Bagdad in 2016 en in de eerste helft van 2017 vele zware aanslagen hebben plaatsvonden waarbij veel burgerslachtoffers te betreuren vielen, het aanhalen van cijfermateriaal in dit verband en de verwijzing naar rechtspraak van de, brengt verzoeker geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. In deze dient nogmaals te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde. Het betoog dienaangaande in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

Tot slotte dient rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "Elgafaji" waar het HvJ de situatie onderscheidt waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in anmerking komt voor subsidiaire bescherming" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Dit is een situatie waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofde het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen. Persoonlijke omstandigheden in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn, zoals reeds gesteld, omstandigheden die tot gevolg hebben dat verzoeker, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Het feit dat verzoeker soenniet is, volstaat op zich niet om aan te nemen dat hij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, zoals hiervoor omschreven.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

2.4. In de mate verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.5. Waar verzoeker in fine vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een

substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT